

Geleceğe Yön Veren

Başarı Öyküleri

Geleceğe Yön Veren Başarı Öyküleri

Yayına Hazırlayan
Coşkun Dokumacı

Geleceğe Yön Veren

BAŞARI ÖYKÜLERİ

ISBN:978-605-5143-27-5

Liya Kitap / 27

Yayına Hazırlayan

Coşkun Dokumacı

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa Demirer

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

I. Baskı: Haziran 2013

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

Sertifika No: 12088

Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğalamaz,
kaynak göstermek suretile alın, yapılabilir.

Liya Kitap

Dr. Mediha Eldem Sok. No: 60/2

Kızılay/ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

liya@panamayayincilik.com

Liya Kitap, Panama Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

Geleceğe Yön Veren
BAŞARI ÖYKÜLERİ

UÇAK PERSONELİNİN BAŞARISI

Bir uçak yolculuğu esnasında beyaz bir kadın ile zenci bir adam yan yana oturmaktaydılar. Beyaz kadın bu durumdan rahatsız olmuştu; hostesten kendisine başka bir yer bulmasını istedi. Zenci birinin yanında oturamazdı. Hostes, uçağın tamamen dolu olduğunu; ancak VIP bölümünde yer olup olmadığına bakacağını söyledi.

Diğer yolcular olayı şaşkınlık ve tiksinti dolu bakışlarla izliyorlardı; kadın, yaptığı saygısızlık yetmezmiş gibi bir de VIP bölümünde yolculuğuna devam edecekti. Teninin renginden dolayı kendine hakaret edilen adam ise suskundu, cevap vermemeyi tercih etmişti. Kadın ise zenci adamdan uzakta VIP bölümünde seyahat edeceğini düşünerek hostesin dönmesini bekliyordu.

Hostes birkaç dakika sonra geri geldi:

“Geciktiğim için çok özür dilerim; neyse ki VIP bölümünde boş yer bulabildim. Bu yeri bulmak biraz zamanımı aldı, sonra yer değişikliği için pilottan izin almam gerekiyordu. ‘Hiç kimse sorun yaratan bir diğerinin yanında oturmak mecburiyetinde tutulamaz’ dedi ve bu izni verdi.”

Diğer yolcular duyduklarına inanamıyorlardı, herkes şaşkındı. Bu sırada kadın da yüzünde mağrur bir ifadeyle yerinden kalkmaya hazırlandı. Aynı anda hostes, oturmakta olan zenciye dönerek:

“Beyefendi, sizi uçağın VIP bölümündeki yeni yerinize götürmem için beni takip eder misiniz lütfen? Seyahat firmamız adına kaptan pilotumuz, böyle nahoş bir olay yaratan kimsenin yanında oturmak mecburiyetinde bırakıldığınız için sizden çok özür diliyor.”

Tüm yolcular hep birlikte, bu olayı iyi bir biçimde sonuçlandıran uçak personelinin alkışlayarak tebrik ettiler. O yıl, kaptan pilot ve hostes uçaktaki davranışlarından dolayı ödüllendirildiler. Aşağıdaki mesaj, personelin görebileceği şekilde sergilenmek üzere tüm ofislere gönderildi:

“İnsanlar onlara ne söylediğinizi unutabilirler, insanlar onlara ne yaptığınızı da unutabilirler; ama insanlar onlara kendilerini nasıl hissettirdiğinizi asla unutmazlar.”

BAŞARININ SIRRI

Adamın biri tek başına parkta oturuyor, başı ellerinin arasında kara kara düşünüyordu. İşleri bozulmuş, iflasın eşiğinde bir işadamıydı kendisi. Ne yaparsa yapsın bir türlü durumu düzeltemiyordu. Bir taraftan kredi verenler onu sıkıştırırken, diğer taraftan da bir sürü insan ödeme bekliyordu. Çok bunalmıştı ve hiçbir çıkış yolu bulamıyordu. Zaten parka da can sıkıntısını biraz hafifletmek için gelmişti.

O sırada önünde yaşlı bir adam durdu: “Çok üzgün görünüyorsun. Seni rahatsız eden bir şey olduğu belli... Benimle paylaşmak ister misin?” diye sordu yaşlı adam. İşadamının yakınmalarını dinledikten sonra da, “Sana yardım edebilirim.” dedi. Çek defterini çıkardı. İşadamının adını sordu ve ona bir çek yazdı. Çeki ona verirken de şöyle dedi: “Bu para senin. Bir yıl sonra seninle burada buluştuğumuzda bana olan borcunu ödersin. Hadi al!” dedi. Ve yaşlı adam geldiği gibi hızla gözden kayboldu.

Adam elinde çek öylece kalakaldı. Neden sonra elindeki çeki bakmayı akıl edebildi. Bir an gözlerine inanamadı. Çekte yüz bin dolar yazıyordu ve imza ise ülkenin önde gelen zenginlerinden birine aitti. “Tüm borçlarımı hemen ödeyebilirim” diye düşündü ilkin. Ardından bir yıl sonra borcunu geri ödeyeceğini düşünerek çeki bozurmaktan vazgeçti. Bu değerli çeki kasasına koydu.

Onun kasasında olduğunu bilmenin güveniyle yepyeni bir iyimserlikle işine tekrar dört elle sarıldı. Küçük büyük demeden tüm işleri değerlendirmeye başladı. Ödeme planlarını yeniden yapılandırdı. İyi yapılan işler yeni işleri doğurdu. Birkaç ay sonra tekrar işlerini yoluna koyabilmişti.

İlerleyen zamanda ise borçlarından tümüyle kurtulmuştu; hatta para kazanmaya başlamıştı. Tüm bir yıl boyunca çalıştı durdu. Tam bir yıl sonra, elinde bozulmamış çek ile parka gitti. Kararlaştırılmış saatin gelmesini bekledi. Tam zamanında yaşlı adamın hızla ona doğru geldiğini gördü. Tam ona çekini geri verip başarı öyküsünü paylaşacakken bir hemşire koşarak geldi ve adamı yakaladı. Hemşire “Onu bulduğuma çok sevindim, umarım sizi rahatsız etmemiştir!” dedi. “Çünkü bu bey sürekli olarak huzur evinden kaçıp, bu parka geliyor. Herkese kendisinin çok zengin biri olduğunu söylüyor.” diye ekledi. Hemşire adamın koluna girip onunla birlikte uzaklaştı.

İşadamı şaşkın bir şekilde öylece donup kaldı. Bütün bir yıl boyunca arkasında yüz bin dolar olduğuna inanarak işler almış, yapmış ve satmıştı. Birden, hayatının akışını değiştiren şeyin para olmadığını fark etti. Hayatını değiştiren şey yeniden kendinde bulunduğu kendine güven ve inançtı.

Başarının sırrı, kasamızda duran değil, kalbimizde ve kafamızda olanlardır. Başka yerde aramaya gerek yok.

DENEMEYİ GÖZE ALMAK

Eski zamanlarda bilge bir kral vardı. Kral maiyetinden birine önemli bir görev verecekti. Çok sayıda kişi bu göreve talipti ve kral bir seçim yapmak durumundaydı. Nihayet adaylar için bir imtihan düzenledi.

Kral, adayların sarayın dış kapısının önünde toplanmalarını emretti. Kapı çok büyük ve ağırdı; tek bir kişinin bu kapıyı açıp kapatması söz konusu bile değildi. Kral maiyetine seslendi: “Kapıyı kim açabilirse görev onundur!” dedi.

Adaylardan bazıları “açamayız” der gibi başlarını salladılar. Peşin hükümlü olmayan diğerleri ise kapıyı daha yakından incelemek istediler; fakat neticede onlar da kapıyı açamayacaklarını belirttiler.

O sırada kralın lordlarından biri kapının yanına gitti; dikkatlice kapıyı yokladı ve sonunda bütün gücüyle kapıya yüklendi. Kapı ağır ağır açılmaya başladı, insanlar şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Bu nasıl olabilirdi? Aslında durum görüldüğü kadar karmaşık değildi. Kral, önceden kapının arkasına gizlice bir düzenek yaptırmıştı ve bu sayede kapının tek bir kişi tarafından açılabilmesi mümkün olmuştu. Kral bu sayede adaylardaki deneme isteği ve yürekliği açığa çıkarmak istiyordu.

Kral lordu yanına çağırdı ve ona şöyle dedi: “Sadece gördüklerine ve işittiklerine bağlı kalmadan kendi gücünü devreye soktuğun ve denemeyi göze aldığın için saraydaki görevi sen alacaksın.”

KİM KAZANACAK

Bir Kızılderili kabilesinde yaşlılardan biri kabilenin çocuklarına eğitim veriyordu. Onlara dedi ki:

“İçimde bir savaş var. Korkunç bir savaş... İki kurt arasında... Bu kurtlardan birisi korkuyu, öfkeyi, kıskançlığı, üzüntüyü, pişmanlığı, açgözlülüğü, kibiri, kendine acımayı, suçluluğu, küskünlüğü, aşağılık duygusunu, yalanları, yapmacık gururu, üstünlük taslamayı ve egoyu temsil ediyor. Diğeri ise zevki, huzuru, sevgiyi, umudu paylaşmayı, cömertliği, dinginliği, alçakgönüllülüğü, nezaketi, yardımseverliliği, dostluğu, anlayışı, merhameti ve inancı temsil ediyor. Aynı savaş sizin içinizde de sürüyor ve diğer tüm insanların içinde...”

Çocuklar anlatılanları anlamak için bir dakika düşündüler ve içlerinden biri yaşlı Kızılderili’ye sordu:

“Hangi kurt kazanacak?”

Yaşlı Kızılderili kısaca cevap verdi:

“Beslediğiniz...”

İŞİĞİ YAYMAK

Şirket sahibi yaşlı bir adam hastalanmıştı; artık günlerinin sayılı olduğunu biliyordu.

Yaşlı adamın üç oğlu vardı. Oğullarını yanına çağırdı. Onlara artık yaşlandığından, hastalığının işin başında durmasına engel olduğundan söz etti. Gelecekle ilgili oğullarına öğütler verdi.

“Üçünüz de benim çocuklarım, oğullarımsınız.” dedi. “İçinizden hangisi şirketimizin başına geçecek, buna karar vermem zor. Ben öldükten sonra da bu yüzden aranızın açılmasını hiç istemiyorum. O yüzden, hanginizin işin başında olmayı hak ettiğine karar vermek için sizi sınamaya karar verdim. Üçünüze de yüzler lira vereceğim. Şimdi gidip yalnızca bu yüz lirayla öyle bir şey alacaksınız ki, akşam getirdiğinizde bu odayı bir uçtan bir uca dolduracak. Bu dediğimi kim yapabilirse, işlerin başına da o geçecek.”

Çocuklar, babalarının yanından ayrıldılar ve her biri farklı bir sokaktan yola koyulup babalarının isteğini gerçekleştirmeye giriştiler.

Akşam geri döndüklerinde babaları, “Evlatlarım, yüz lirayla ne yaptınız, ne aldınız?” diye sordu.

Büyük oğul:

“Bir arkadaşın çiftliğine gittim, yüz lirayı verdim ve ondan iki balya saman aldım.” diye cevap verdi. Sonra odadan dışarı çıkıp aldığı samanları içeri getirdi; çuvalı açtı ve samanları havaya savurmaya başladı. Odanın her tarafı bir anda samanla doldu. Ama az sonra samanların tamamı yere indi ve böylece, büyük oğlun babasının istediği şekilde odayı bir uçtan öbür uca dolduramadığı görülmüş oldu.

Yaşlı adam, bunun üzerine ortanca oğluna bakarak “Peki oğlum, sen paranla ne yaptın?” diye sordu. Ortanca oğul:

“Yorgancıya gittim. Ondan yüz liralık kuştüyü aldım.” diye cevap verdi. Ardından çuvalını içeri getirip içindeki bütün tüyleri savurmaya başladı. Birkaç dakikalığına neredeyse bütün oda tüylerle doldu, ama samanlar gibi tüyler de yavaş yavaş yere indiler ve böylece bu çocuğun da odayı dolduramadığı görülmüş oldu.

Sıra, en küçük çocuğa gelmişti. Hasta yatağında hafifçe doğrulan adam “Sen evladım, sen paranı ne yaptın?” diye sordu.

Küçük oğul:

“İlk olarak küçük bir dükkâna gittim. Yüz lirayı dükkân sahibine verdim ve ondan parayı bozmasını istedim. Sonra, elli lirayı bir hayır kurumunun kumbarasına bıraktım, kırk lirayla yolda gördüğüm iki muhtaç insana yiyecekleri bir şey alıp verdim, kalan on lirayla da iki şey aldım.”

Küçük oğul, bunu der demez, elini cebine atıp bir çakmak ve bir mum çıkardı. Odanın lambasını kapatıp mumu yakınca, bütün oda mumun yaydığı ışıqla doldu. Yüzler liralık saman ve tüy odayı doldurmaya yetmemişti, ama on liraya alınan mum ile çakmak bütün odayı bir uçtan öbür uca ışıqla doldurmuştu.

Yaşlı adam, memnun bir yüz ifadesiyle “Çok iyi oğlum!” dedi. “Benden sonra işlerin başında sen olacaksın. Çünkü hayata dair çok önemli bir şeyi, ışığını yaymayı öğrenmişsin.”

BEN O ÇOCUKLARI ÇOK SEVDİM

Amerika'nın Baltimore şehrindeki bir üniversitede görevli sosyoloji profesörü, sınıfındaki öğrencileri şehrin kenar mahallelerine göndermiş ve onlardan, o bölgede yaşayan iki yüz erkek çocuğun durumlarını araştırmalarını ve her bir çocuğun geleceği hakkında bir değerlendirme yapmalarını istemişti. Öğrenciler, araştırmalarını bitirdikten sonra yazdıkları değerlendirmelerde, bu çocukların gelecekte hiçbir şanslarının olmadığını dile getirmişlerdi.

Bundan yirmi yıl kadar sonra bir başka sosyoloji profesörü tesadüfen bu çalışmayı buldu ve öğrencilerden bu projeyi sürdürmelerini ve aynı çocuklara ne olduğunu araştırmalarını istedi. Öğrenciler, o bölgeden taşınan ya da ölen yirmi çocuk dışındaki yüz seksen çocuktan yüz yetmiş altısının olağanüstü bir başarı gösterip avukat, doktor ya da işadamı olduklarını tespit ettiler.

Bu durum profesörü çok etkilemişti, konuyu araştırmaya karar verdi. Eskinin yoksul ve umutsuz çocukları, şimdinin ise zengin ve başarılı yetişkinleriydiler. Onları bulmak zor olmadı, zaten çoğu aynı kentte yaşamlarını sürdürüyordu. Görüştüğü kişilere “O koşullarda nasıl bu kadar başarılı oldunuz?” diye sordu. Aldığı cevap her seferinde “Mahalle okulunda bir öğretmenimiz vardı onun sayesinde...” şeklindeydi.

Profesör, bu öğretmeni çok merak etmişti. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendiği yaşlı öğretmenin adresini bulup kendisini ziyaret etmek için evine gitti. Karşısında yılların yüzüne eklediği kırışıklara rağmen hâlâ dinç duran yaşlı bir kadın buldu. Merakla yaşlı kadına, “Bu çocukları kenar mahallelerden kurtarıp başarılı birer yetişkin olmalarını sağlamak için kullandığı sihirli formülün ne olduğunu” sordu. Yaşlı öğretmenin gözleri parladı ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi:

“Çok basit” dedi,

“Ben o çocukları çok sevdim.”

KURBAĞALAR YARIŞIYOR

Hep tavşanla kaplumbağa yarışacak değil ya... Bu sefer de kurbağalar kendi aralarında yarışmaya karar vermişler. Yarışmayı kazanmak için yaşadıkları derenin hemen yanında bulunan yüksekçe bir ağacın tepesine tırmanmaları gerekiyormuş. Yarışmacı kurbağalar ağacın önünde sıraya dizilmişler, diğer kurbağalar da çevreye yayılıp yarışmayı izlemeye başlamışlar.

Yarış başlamış. Ne var ki seyirci kurbağalardan hiç biri gerçekte o ağacın tepesine çıkılabileceğine inanmıyormuş. Seyirciler arasından şu sesler duyuluyormuş:

“Zavallılar... Hiçbir zaman başaramayacaklar!”

Zaman ilerlemiş, seyirci kurbağaların sesleri hiç değişmemiş:

“Zavallılar... Hiçbir zaman başaramayacaklar!”

Nihayet biri hariç, kurbağaların hepsinin ümitleri kırılmış ve yarışı bırakmışlar. Ama kalan son kurbağa büyük bir gayret ile ağacın tepesine çıkmayı başarmış.

Kurbağalar hayret içinde onun bu işi nasıl başardığını öğrenmek istemişler. İçlerinden biri ona yaklaşmış ve bu işi nasıl başardığını sormuş. O anda farkına varmışlar ki ağaca tırmanmayı başaran kurbağa sağırmış!

Bizlere hayallerimizi gerçekleştiremeyeceğimizi, hedeflerimize ulaşamayacağımızı söyleyen kişiler her zaman olacaktır. Böylelerine karşı sağır olmayı bilmek gerek.

RESMİN BÜTÜNÜNÜ GÖREBİLMEK

Eski zamanlarda köyün birinde yaşlı bir adam ile oğlu yaşarmış. Yoksulluk içinde kıt kanat geçinirlermiş. Yoksul olmalarına yoksullarmış ama çok da güzel bir atları varmış. Beyaz renkli dillere destan bir atmış bu. Hatta o bölgenin Bey'i dahi ata alıcı olmuş; karşılığında bir sürü altın teklif etmiş. Ne var ki yaşlı adam atını satmamış. Her seferinde “Bu at, sadece bir at değil benim için... bir dost... insan hiç dostunu satar mı?” dermiş.

Bir sabah uyanmışlar ki, at yok. Köylüler yaşlı adamın başına toplanmış, söylenmeye başlamışlar: “Seni yaşlı bunak... bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Bey'e satsaydın, ömrünün sonuna kadar zenginlik içinde yaşardın; şimdi ne paran var, ne de atın...” demişler.

Yaşlı adam, “Karar vermek için acele etmeyin, sadece ‘at kayıp’ deyin. Çünkü gerçek bu... Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç, arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.” demiş.

Köylüler ihtiyara kahkahalarla gülmüşler. Ama aradan iki hafta geçmeden, at bir gece ansızın dönmüş. Meğer çalınmamış, kendi başına dağlara gitmiş ve dönerken de on kadar vahşi atı peşine takıp getirmiş.

Köylüler, yaşlı adamın etrafına toplanıp özür dilemişler: “Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil, adeta bir devlet kuşu oldu senin için. Şimdi bir sürü at var.”

“Karar vermek için yine acele ediyorsunuz.” demiş ihtiyar. “Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu... Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç...”

Köylüler bu sefer yaşlı adama açıktan bir şey söylemeseler de “Bu ihtiyar sahiden normal değil.” diye mırıldanmadan da edememişler.

Birkaç gün sonra yaşlı adamın oğlu vahşi atları terbiye etmeye çalışırken attan düşmüş ve ayağını kırmış. Tedavi olanaklarının kısıtlı olduğu o zamanlarda oğlanın iyileşmesi bayağı uzun sürecekmış.

Köylüler haberi aldıklarında bir kez daha yaşlı adamın kapısını çalmışlar:

“Yine sen haklı çıktın. Bu atlar yüzünden tek oğlun uzun süre yürüyemeyecek. Sana bakacak başkası da yok... Şimdi eskisinden daha yoksul olacaksın.” demişler.

İhtiyar “Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz.” diye cevap vermiş. “O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu... ötesi sizin verdiğiniz karar... ama acaba ne kadar doğru... Hayat böyle küçük parçalar halinde ilerler ve ondan sonra neler olacağını asla bilemeyiz.”

Birkaç hafta sonra Padişah sefere çıkılacağını duyurmuş, kendisine bağlı Beylere askerleriyle beraber orduya katılmalarını emretmiş. Zor bir sefer olacaktı bu, gidenlerin geri dönmesi pek olası değilmiş. Bey'in adamları yaşlı adamın köyüne de gelmişler ve ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar.

Köylüler, yine ihtiyara gelmişler:

“Haklı olduğun bir kez daha kanıtlandı; oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması talihsizlik değil, şansmış meğer.”

“Siz erken karar vermeye devam edin.” demiş, ihtiyar... Oysa ne olacağını kimseler bilemez.

Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... ama bunların hangisinin talih, hangisinin talihsizlik olduğunu sadece Allah biliyor.

Hayatın küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçınmak gerek. Yolculuk asla sona ermez, bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken bir başkası açılır.”

EMEĞİNİN DEĞERİNİ BİL!

Hindistan’da “Ranga Guru” olarak tanınan ünlü bir ressam varmış. İnsanlar bu ressamın eserlerini çok beğenirlermiş. Onun yetiştirdiği bir ressam olan Raciçi ise, artık eğitimini tamamlamış ve yaptığı son resmi Ranga Guru’ya götürmüş. Ondan resmini değerlendirmesini istemiş. Ranga Guru; “Sen artık ressam sayılırsın Raciçi. Artık senin resmini halk değerlendirecek.” diyerek Raciçi’den, resmi şehrin en kalabalık meydanına götürmesini ve en görünen yerine koymasını istemiş. Yanına da kırmızı bir kalem koyarak halktan, beğenmedikleri yerlere çarpı koymalarını rica eden bir yazı bırakmasını söylemiş.

Raciçi, ustasının dediklerini yerine getirmiş. Birkaç gün sonra resme bakmaya gittiğinde görmüş ki, tüm resim çarpılar içinde ve neredeyse görünmüyor. Onca emek harcadığı tablosunu o şekilde görünce çok üzülmüş. Resmi alıp Ranga Guru’ya götürmüş ve ne kadar üzgün olduğunu belirtmiş. Ranga Guru, Raciçi’ye üzülmemesini ve resmi yeniden yapmasını söylemiş. Raciçi resmi yeniden yapmış ve yine Ranga Guru’ya götürmüş.

Ranga Guru, resmi tekrar şehrin en kalabalık meydanına bırakmasını istemiş. Ama bu defa yanına bir palet dolusu çeşitli renklerde yağlı boya ve birkaç fırça ile birlikte... Ayrıca yanına insanlardan, beğenmedikleri yerleri düzeltmelerini rica eden bir yazı bırakmasını istemiş. Raciçi denileni yapmış. Birkaç gün sonra gittiği meydanda görmüş ki resmine hiç dokunulmamış, fırçalar da, boyalar da kullanılmamış.

Çok sevinmiş ve koşarak Ranga Guru’ya gitmiş ve resme dokunulmadığını anlatmış.

Ranga Guru ise; “Sevgili Raciçi, sen birinci durumda insanlara fırsat verildiğinde ne kadar acımasız bir eleştiri sağanağı ile karşılaşılabileceğini gördün. Hayatında bir kez dahi resim yapmamış insanlar gelip senin resmini karaladı. Oysa ikinci durumda onlardan hataları düzeltmelerini istedin, yapıcı olmalarını istedin. Yapıcı olmak eğitim gerektirir. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye kalkmadı, cesaret edemedi. Sevgili Raciçi, mesleğinde usta olman yetmez, bilge de olmalısın. Emeğinin karşılığını, ne yaptığından haberi olmayan insanlardan alamazsın. Onlara göre senin emeğinin hiç bir değeri yoktur. Sakın emeğini bilmeyenlere sunma ve asla bilmeyenle tartışma.” demiş.

ÖNCELİKLERİNİZİ BELİRLEMEK ÖNEMLİDİR

Okuldaki profesörlerden biri elinde büyükçe bir kutu ile derse gelir. Hiçbir şey söylemeden, kutudan bir cam kavanoz çıkarır ve masaya koyar. Sonra kavanozu ağzına kadar tenis topları ile doldurur. Ardından öğrencilere kavanozun dolup dolmadığını sorar.

Öğrenciler hep birlikte kavanozun dolduğunu söylerler. Bu sefer profesör kutudan çıkardığı çakıl taşlarını, çalkalayarak kavanoza döker, böylece çakıl taşları kayarak, tenis toplarının aralarındaki boşlukları doldurur. Ve öğrencilere tekrar kavanozun dolup dolmadığını sorar, onlar da “evet, doldu” derler, profesör bu kez kutudan çıkardığı için kum dolu poşeti eline alır ve içindeki kumu yavaşça kavanoza döker.

Tabi ki kumlar da çakıl taşlarının aralarındaki boşlukları doldurur. Ve tekrar öğrencilere kavanozun dolup dolmadığını sorar, öğrenciler de hep birlikte “evet” derler.

Bu sefer profesör masanın altında hazır bekleyen iki fincan kahveyi alır ve kavanoza boşaltır, kahve de kumların arasında kalan boşlukları doldurur.

Daha sonra Profesör, “Bu kavanozun sizin hayatınızı simgelediğini ifade etmeye çalıştım.” der.

“Şöyle ki; bu tenis topları hayatınızdaki önemli şeylerdir; aileniz, çocuklarınız, sağlığınız, dostlarınız ve sizin için önemli olan şeylerdir. Diğer şeyleri kaybetmeniz de, bu önemli şeyler kalır ve hayatınızı doldurur.

O çakıl taşları ise daha az önemli olan diğer şeylerdir; işiniz, eviniz, arabanız vb... Kum ise diğer ufak tefek şeylerdir.

Şayet, kavanoza önce kum doldurursanız, çakıl taşlarına ve özellikle de tenis toplarına yeterli yer kalmaz. Aynı şey hayatımız için de geçerlidir. Vaktinizi ve enerjinizi ufak tefek şeylere harcar, israf ederseniz, önemli şeyler için vakit kalmayacaktır. Dikkatinizi, mutluluğunuz için önem arz eden şeylere çevirin. Sağlığınıza dikkat edin, çocuklarınızla oynayın, eşinizle yemeğe çıkın, evinizin ihtiyaçlarını karşılayın. Öncelikle tenis toplarını kavanoza yerleştirin. Öncelikleri, sıralamayı iyi bilin.”

Bir öğrenci sorar; “Peki, o iki fincan kahve nedir?”

Profesör gülerek: “Bu soruyu bekliyordum, hayatınız ne kadar dolu olursa olsun, her zaman dostlarınız ve sevdiklerinizle bir fincan kahve içecek kadar yer vardır.”

BİLGİYİ İSTEMEK

Genç bir adam Sokrates’e gelerek; “Bilgi kazanmak ve bilge biri olmak için yüzlerce mil yol yürüyerek sana geldim, bana bilgi verir misin?” diye sorar. Sokrates; “Gel beni izle.” der.

Sokrates ve genç takipçisi birlikte sahile doğru yürürler. Su bellerine gelinceye kadar suyun içinde yürümeye devam ederler. Sonra Sokrates genç adamı yakalar ve adamın başını suyun dibine batırır. Adamın bütün direnmelerine rağmen Sokrates onu suyun altında tutar.

Nihayet, adamın direnme gücü tükenince Sokrates genç adamı sudan çıkarır, öğrenci adayını sahile yatırır ve pazar yerine döner.

Genç adam gücünü toplar toplamaz Sokrates’i bulur. Ona kızgınlıkla, “Sen ki bilge bir kişisin, bana neden bu kadar kötü davrandın?” der.

Sokrates sorar: “Suyun içindeyken her şeyden çok ne istedin?”

Genç adam:

“Hava istedim.” der.

Bunun üzerine Sokrates şunu söyler:

“Bilgi ve anlayışı hava kadar istediğin zaman, kimseden bunu sana vermesini beklemeyeceksin. Buna her yerde ve her zaman sen sahip olacaksın.”

BAŞARILI İNSANIN GÜCÜ İÇİNDEDİR

Palmiye ağacı için dünyanın en güçlü ağacı olduğu söylenebilir. Çünkü çok sayıda ağacı kökünden söküp savuran tropikal fırtınalar karşısında esnerler ama kırılmaz ve savrulmazlar. Bu yönleri ile başarılı olmak isteyen kişilere örnek olurlar.

Yaratıcı bireyler olmanın yolu “esnek” olmaktan geçer. Denilebilir ki “Esnek olmayan yaratıcı olamaz!” Doğadaki en güçlü ağaç palmiyedir; çünkü eğilir, kalkar ama yıkılmaz. Böyle davranmak kişisel değerlerden ödün vermek anlamına da gelmez.

Başarılı insanın gücü içindedir. Başarılı insanlar güçlerini, dışarıdan değil kendi içlerinden alır.

DEZAVANTAJI AVANTAJA DÖNÜŞTÜREBİLMEK

On yaşlarındaki bir oğlan çocuğunun tüm hayali başarılı bir judocu olmaktı. Ailesi çocuğun bu ilgisine kayıtsız kalmadı ve çocuk judo derslerine gitmeye başladı. Ne var ki ailecek talihsiz bir araba kazası geçirdiler ve küçük çocuk kazada sol kolunu yitirdi.

Çocukları iyileşip ayağa kalktığında anne ve baba biricik oğullarının judo derslerine devam etmesini sağladılar. Judo hocası ona rakibi tek kolu ile fırlatma hareketini öğretti. Zeki ve çalışkan öğrencisi birkaç günde bu hareketi kapmıştı. “Hocam bu hareketi öğrendim, artık diğer hareketlere geçebiliriz.” dediğinde hocası “Hayır, bunu çok daha hızlı yapmalısın.” diyordu. Genç judocu da aynı istekle bir ay bu harekete devam etti. Hatta öyle ki birkaç saniyede rakibini fırlatıyordu. Bir ayın sonunda hocası “Şimdi bu hareketi senden daha güçlü kimselere karşı yapmalısın.” diyerek çocuğu bir yıl aynı şekilde çalıştırdı.

Çocuk, hocasının ısrarla çalıştırdığı bu hareketi çok iyi öğrenmişti. Öğrenmesine öğrenmişti ama acaba bu yeterli miydi? Nihayet judo müsabakaları başladı, finallere katıldı. Önce kendisine, sonra hocasına güvenmek zorundaydı. Rakiplerini tek hareketle ve çok kısa zamanda yenebiliyordu. Artık finale kalmıştı. Son rakibi kendinden çok daha ağır ve güçlüydü. Ayrıca karşısındaki tek kollu çocuğa küçümsercesine bakıyordu.

Maç başladığında küçük judocu aynı inançla sağ koluyla rakibini tuttu ve fırlattı. Rakibinin üç saniye içinde kendini yerde bulup kımıldamaması onun birinci olmasına yetiyordu. Herkes ona bakıyor, müthiş bir coşkuyla onu alkışlıyordu.

Çocuk şaşkınlıkla hocasına sordu: “Tek kolum yok ve ben sadece tek hareket biliyorum. Hocam, lütfen söyler misiniz ben nasıl kazandım?” Hocası cevap verdi: “İlk olarak, kendine inandın ve iyi bir ders aldın; sonra da en önemli hareketi en hızlı biçimde yapmayı öğrendin ve nihayet, bu hareketin tek savunması vardır, o da rakibin sol kolunu tutmak...”

VAZGEÇEBİLMEK

Küçüklüğümden beri müziği çok sevmiş; hep bir enstrüman çalabilmeyi istemişimdir. Peki ama hangi enstrümanı seçmeliydim. Ya gitar çalacaktım, ya keman... ya flüt ya da piyano... Bir enstrüman çalmak için bir karar almam gerekiyordu. Olmadı, hepsini istedim, hiçbirinden vazgeçemedim.

Yıllar sonra bugün birçok enstrümanı iyi çalabiliyorum çalmasına ama hiçbirinde virtüöz değilim. Herhangi bir enstrümanla isim yapamadım. Bütün enstrümanları iyi çalıyorum ama kimse tanımıyor beni.

Öğrendim ki başarılı olmak için her şey değil, bir şey lazımmış. Başarı bir verişmiş aslında. Bir şeyi alabilmek için bir şeyi vermek, diğerlerinden vazgeçmek gerekiyormuş. Keşke kemani seçseydim ve diğerlerinden vazgeçseydim.

Eşimi de çok üzdüm, sevgililerime de... Hiçbirinden vazgeçmedim, vazgeçemedim. Evliliğin, sadece birisi için karar almak ve diğerlerinden vazgeçmek olduğunu bilemedim. Evlendikten sonra da başka kadınların da olduğu bir hayatı yaşamaya devam ettim. İçlerinden bazılarını daha çok sevdim; ama onlardan birinde de karımda da karar kılmadım.

Yıllar sonra şimdi yapayalnızım. Ne karım kaldı, ne de diğerleri... Keşke birini gerçekten seçebilseymişim, ama yapamadım. Tıpkı enstrüman seçimi gibi hepsini istedim ve sonuçta elim boş kaldı.

Almak için bazılarını bırakmak gerekiyormuş.

Hayatım boyunca karşıma bir sürü iş fırsatı çıktı; ben hepsini yapmayı istedim. Hangisinde “en iyi”yim, diye kendime sorduğumda açıkça “şu” diyemiyorum maalesef. Şimdi bakıyorum da başarılı olanlar, kazananlar hep bir tek şey yapmışlar. En iyi olmak için önce seçmek ve diğerlerini bırakmak gerekiyor. İşte de böyle özel yaşamda da... Bu seçimi yapmanız gerekiyor; çünkü mutlaka bazıları size daha uygun, bazıları değil.

Sabah kalkıp işe gitmekle, yatakta harika bir miskinlik fırsatından vazgeçmiş olursunuz. Daha yataktan kalkar kalkmaz hayatın size sunduğu tercihleri yapmak zorunda kalırsınız: “Ne giysem” telaşından, öğle yemeğinde “ne alırdınız?” diye soran garsona, “hangi kanaldaki filmi izlesem” kararsızlığından “bize oy verin” diye bağrıışan partilere kadar her şey, herkes, her an sizi ısrarla bir tercihe zorlar.

Yastığınıza teslim olmuşsanız... belki dışarıda ıslıl ıslıl günden vazgeçmiş olursunuz. Bahar esintileri taşıyan bir elbise belki o gün yaşamınızı ışıldatabilecekken, ağırbaşlı bir sadeliğe karar vermekle muhtemel bir tanışıklığı tepersiniz. Belki yemediğiniz mantı, ısmarladığınız köfteden daha lezzetlidir. Ya da öbür kanaldaki film, beklentilerinize daha uygundur.

Ne var ki yaşam vazgeçtiğiniz şeye ilişkin ipucu vermez. Geri dönüp o günü, gökkuşağı desenli bir elbiseyle yeniden yaşama şansınız yoktur.

Bu seçim oyununda vazgeçtiğiniz şey, seçtiğiniz şeyden daha değerliyse pişmanlık kaçınılmazdır. Ama neyin değerli olduğu kararı da yine size aittir.

Her seçim bir kaybediştir! Her tercih bir vazgeçiştir çünkü...

REKABETİN BAŞARIDAKİ ÖNEMİ

Tanınmış bir işadamı, çelik üretimi yaptığı fabrikasından yeterince verim alamadığından yakınıyordu.

Bir gün ustabaşı ile birlikte fabrikayı geziyorlar bir yandan da durumu değerlendiriyorlardı. İşadamı, ustabaşına sordu:

“Senin gibi işini bilen, becerikli bir usta nasıl olur da fabrikadan istediği kadar verim alamaz?”

Ustabaşı:

“Size karşı çok mahcubum, ancak verimi artırmak için ne çok çaba harcadığımı en iyi siz biliyorsunuz. Bütün işçileri çok çalıştırdım. Birçoğunu işten atmakla tehdit ettim; ama maalesef yeterince başarılı olamadım.”

İşadamı o sırada yanlarından geçmekte olan bir işçiye durdurup sordu:

“Bugün kaç kazan çelik ürettiniz?”

“Yedi kazan, efendim.”

İş adamı kendisine bir tebeşir getirmelerini istedi. Tebeşir geldiğinde de onunla yere büyük bir “7” yazdı. Sonra da çıkıp gitti. Gece vardiyasında çalışan işçiler geldikleri zaman, bu yedi sayısının ne olduğunu sordular.

Gündüz işçileri:

“Patron bugün buradaydı; bize kaç kazan çelik erittiğimizi sordu, biz de ‘yedi’ cevabını verdik. Sonra da buraya yedi yazdı ve gitti.” dediler.

İşadamı ertesi gün fabrikayı yine dolaştı. Dün yazdığı “7” sayısı silinmiş yerine “8” yazılmıştı. Gündüz vardiyasında çalışan işçiler gelince sekizi gördüler. Demek gece çalışanlar, kendilerinden daha iyi iş yaptıklarını zannediyorlardı. Kendilerini gece işçilerinden üstün göstermek için büyük bir gayretle çalıştılar ve yere “9” yazdılar.

Birkaç ay sonunda fabrikanın verimi o civardaki bütün fabrikaları geçti. Ünlü işadamı, bunun nasıl mümkün olduğunu soran dostlarına şu cevabı verdi:

“İş yaptırmak için rekabet hissini uyandırmak gerekir. İşçi gruplarını birbirine üstün gelmeye teşvik ettim, biliyordum ki üstün gelme hissi onların ruhunu coşturur.”

TUZ VE SU

Yaşlı bir köylü torununun sürekli her şeyden şikâyet ettiğini, yaşamındaki her şeyden mutsuz olduğunu görüyor, onun bu durumuna üzülüyordu.

Bir gün torununu yanına çağırdı ve mutfaktan bir bardak su ve bir avuç da tuz getirmesini istedi. Delikanlı bunları getirdiğinde, dedesi tuzun yarısını suya karıştırmasını ve sonra da bu tuzlu suyu içmesini söyledi. Delikanlı, tuzlu suyu içer içmez ağzındakileri tükürmeye başladı.

Bunun üzerine yaşlı adam:

“Tadı nasıl?” diye sordu. Yüzünde sert bir ifade vardı.

“Acı” diye cevap verdi torunu.

Dede, torununun kolundan tuttu ve onu dışarı çıkardı. Sessizce az ilerdeki gölün kıyısına götürdü. Torununa avucunda kalan tuzu göle atıp, gölden su içmesini söyledi. Delikanlı söyleneni yaptı.

Yaşlı adam tekrar sordu:

“Tadı nasıl?”

“Ferahlatıcı” diye cevap verdi delikanlı. “Tuzun tadını aldın mı?” diye sordu dedesi. “Hayır” diye cevapladı torunu.

Bunun üzerine yaşlı adam, suyun yanına diz çökmüş olan torunun yanına oturdu ve şöyle dedi:

“Yaşamda bize acı veren şeyler tuz gibidir, ne azdır, ne de çok. Gerçekte ıstırapın miktarı hep aynıdır. Ancak bu ıstırapın acılığı, neyin içine konulduğuna bağlıdır. İstırapın olduğunda yapman gereken tek şey ıstırap veren şeyle ilgili hislerini genişletmektir. Onun için sen de artık bardak olmayı bırak, göl olmaya çalış.”

DOĞRU ZAMAN

Amerikalı zengin bir işadamı, Meksika'ya yaptığı bir iş seyahati sırasında küçük bir kıyı kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Balıkçıya yaklaşır ve merakla sorar:

“Merhaba, bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı ?”

Balıkçı, hepsini üç saatte yakaladığını söyler. Amerikalı işadamı bu kez, “niçin daha uzun süre kalıp daha fazla balık yakalamadığını” sorar. Balıkçı, “ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini” söyler.

İşadamı merakla balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır:

“Sabah biraz balık yakalarım. Sonra çocuklarımla oynarım, öğleyin de karımla biraz siesta yaparız. Akşamları, gitar çalıp birlikte eğleniriz. Geç vakit yatarım. Gördüğünüz gibi, dolu ve meşgul bir yaşantım var efendim.”

Amerikalı; “Ekonomi alanında üniversite okudum, istersen sana yardım edebilirim. Zamanının daha büyük bir kısmını balık tutmaya ayırmalı, bunun için de daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelirle daha büyük tekneler alırsın. Kısa sürede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balıkları araçlara değil doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın. Hatta kendi balık fabrikanı bile kurabilirsin.” Amerikalı işadamı konuşmaya devam eder: “Tabii bunları yapman için öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip Mexico City'ye, daha sonra Los Angeles'e ve en sonunda holdingini genişletebileceğin New York'a yerleşirsin.” Balıkçı sorar:

“Peki bayım, bu anlattıklarınızı ne kadar zamanda yapabilirim?”

“On beş, yirmi yıl kadar.”

“Peki, bundan sonra efendim?” diye sorar balıkçı. Amerikalı gülerek:

“Şimdi anlatacağım işin en iyi tarafı! Zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın! Kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!”

“Milyonlar?” der, Meksikalı, “Eee...sonra bayım?”

Amerikalı, “Ondan sonra emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın, çocuklarınla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarınla gitar çalar eğlenirsin. Nasıl, mükemmel değil mi?”

“Kesinlikle mükemmel de ben şu an başka ne yapıyorum ki!”

ÇATLAK KOVA

Uzak bir şehirde zengin bir ailenin su ihtiyacını karşılamakla görevli bir sucu yaşarmış. Sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla her gün yakındaki ırmaktan zengin ailenin oturduğu eve su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış ve yol boyu su sızdırıyormuş. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine giden yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova, içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabiliyormuş. Bu durum uzun zaman böyle devam etmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı üzülüyor, kendinden utanıyormuş.

Bir gün çatlak kova, ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

“Senden çok özür dilerim; lütfen beni affet. Kendimden utanıyorum...”

Sucu:

“Neden?...” diye sormuş. “Neden utanç duyuyorsun?”

Kova cevap vermiş:

“Çünkü yıllardır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimi layıkıyla yapamıyorum. Bu kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.”

Sucu şöyle demiş:

“Eve dönerken yolun kenarındaki çiçeklere dikkat etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova, patikanın bir yanında güneşin ısıttığı yabani çiçekleri görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

“Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ekim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. Kaç zamandır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o, evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı.”

Hepimizin kendimize has kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovalarız. Eğer kendimizi tanır, kusurlarımızı bilirsek pek ala bizler de böylesi güzelliklere neden olabiliriz.

BAHÇE

Şehirdeki bir evin bahçesinde yan yana iki limon ağacı dikiliydi. Mayıs ayı sonlarında açan limon çiçekleri, bütün bahçenin havasını bir anda değiştirir ve apartmanlara hapsolmuş insanlara baharın geldiğini müjdelirdi. Ancak limon ağaçlarından biri, diğerine göre pek cılızdı; meyveleri de küçüktü. Bu yüzden büyük ağaç her fırsatta onu küçümser ve ona tepeden bakardı.

Ev sahibi de küçük boylu limon ağacından ümidi kesmiş görünüyordu. Küçük ağacın kuruyup öleceğini düşünüyor, bu yüzden de onu fazla sulamıyor ve bakımını pek yapmıyordu.

Günün birinde esen sert bir poyraz, karlı dağların yamaçlarındaki bir grup çiçek tohumunu bahçedeki limon ağaçlarının altına uçurdu. Tohumlar, onların altında yeşermek için limon ağaçlarında izin istediler.

Büyük ağaç tohumların bu isteğine kibirli bir şekilde cevap verdi:

—Bu dileğinizi kabul etmem mümkün değil; asla böyle bir şey olamaz. Bizler kuru kalmayı sevmeyiz. Eğer dibimde çoğalırsanız, suyu emip beni kurutursunuz.

Büyük ağaç, çiçek tohumlarına böyle dediyse de gerçekte başka endişeleri vardı. Çiçekler rengârenk açtıklarında, kendi sarıya çalan beyaz çiçeklerinin sönük kalacağını ve bahçe sahibinin gözündeki değerinin azalabileceğini öngörüyordu. Oysaki büyük limon ağacının kendinden güzel olanlara hiç mi hiç tahammülü yoktu.

Küçük limon ağacı, büyük ağacın tohumlara verdiği cevabı beğenmedi. Çünkü o, kendisine hayat verenin, o hayat için gerekli olan suyu da vereceğini gayet iyi biliyordu. Bu nedenle susuzluk aklına bile gelmiyordu.

“Sizlerle birlikte olmak, bana mutluluk verir, böylelikle yalnızlık da çekmeyiz.” diyerek tohumların isteklerine olumlu cevap verdi.

Küçük limon ağacı altında filizlenen tohumlar, bir kaç hafta içinde açıp bütün bahçenin göz bebeği haline geldi. Bu arada ağaç, elinden geldiği kadar kendilerine yardımcı olmaya çalışıyor ve çiçeklerin sevdiği yarı güneşli ortamı sağlamak için, eski yapraklarını döküyordu.

Çiçekler, kısa bir süre sonra mis gibi kokular yaymaya başladı. Bahçe sahibi, o ana kadar hiç duymadığı bu kokunun nereden geldiğini araştırdığında, davetsiz misafirleri bularak hayrete düştü. Adam, ancak rüyalarında görebildiği bu çiçeklerin güzelliğini devam ettirebilmek için sabahları artık daha erken kalkıyor ve onları en kaliteli gübrelerle besleyip bol bol suluyordu. Küçük limon ağacı, köklerinin en ince ayrıntılarına kadar ulaşan bu suları çiçeklerle birlikte içiyor ve büyük bir hızla serpilip büyüyordu.

Çiçekleri sevgiyle kucaklayan ağaç, ertesi bahara kalmadan o civarın en büyük ağacı haline geldi ve birbirinden güzel kelebeklerin ziyaret yeri oldu. Daha sonra da kendi çiçeklerini açarak bahçenin güzelliğine güzellik kattı.

Şimdi küçük ve yalnız kalmış olan limon ağacı ise, komşusuna duyduğu kıskançlıkla için için kuruyordu.

BALTAYI BİLEMEK

İki oduncu arkadaş bir ormanda ağaç kesiyorlarmış. Adamlardan biri sabahları erkenden kalkıyor, ağaç kesmeye başlıyormuş. Öyle ki bir ağaç devrilirken hemen diğerine geçiyormuş. Gün boyu dinlenmediği gibi öğle yemeği için bile kendine zaman ayırmıyormuş. Üstelik akşamları da arkadaşından daha geç bir saatte paydos ediyormuş.

Diğer adam ise kendini paralamadan makul bir tempoyla çalışıyormuş; arada bir dinleniyor ve hava kararmaya başladığında eve dönüyormuş.

On gün boyunca bu şekilde çalıştıktan sonra ne kadar ağaç kestiklerini saymaya başlamışlar. Bir de ne görsünler! Az çalışan adam arkadaşından çok daha fazla ağaç kesmiş.

Bu duruma canı çok sıkılan arkadaş öfkeyle sormuş: “Bu nasıl olabilir? Ben senden daha çok çalıştım. Biliyorsun, senden önce işe başladım, senden sonra paydos ettim. Ama sen daha fazla ağaç kestin. Bu işin sırrı ne?”

Diğer adam yüzünde tebessümle arkadaşına cevap vermiş:

“Sen durmadan çalışırken, ben arada bir dinlenip baltamı biliyordum. Keskin baltayla, daha az çabayla daha çok ağaç kesilir. Keşke sen de baltanı bilemek için biraz zaman ayırsaydın.”

“Kendimize zaman ayırmak, hedeflerimiz doğrultusunda kendimizi geliştirmek, baltamızı bilemektir. Kendimizi tanımak ve zayıf bulduğumuz yanlarımızı geliştirmek için çaba göstermektir. Bu çaba karakterimizin, zihnimizin ve ruhumuzun güçlenmesi için öncelikli bir koşuldur. Eğer hayatta başarılı olmak istiyorsak, baltamızı bilemek için kendimize zaman ayırmayı ihmal etmemeliyiz.”

DUYGULARA SESLENMESİNİ BİLMEK

Kör bir adam, bir bahar günü, şehrin manzarasının en güzel görüldüğü yerlerden birinde dilencilik yapıyormuş. Dizlerinin dibinde duran tabelanın üzerinde “Doğuştan kör” yazılıymış. İnsanlar umursamaksızın dilencinin önünden geçip gidiyormuş. Bir reklamcı bu durumu görmüş ve tabelayı alarak arkasına bir şeyler yazmış, olduğu yere tekrar bırakmış.

Daha sonra, oradan gelip geçen ve bu tabeladaki yeni yazıyı okuyan herkes, dilencinin önündeki kutuya para atmaya başlamış. Onca kişiyi etkilemeye ve dilencinin şapkasının kısa sürede parayla dolup taşmasına bir cümle yetmiş. Şöyle yazıyormuş tabelada:

“Güzel bir bahar günü... Ama ben baharı görmüyorum...”

HAYATI ISKALAMAK

Üniversiteden yeni mezun olmuş bir arkadaş grubu eski üniversitelerindeki profesörlerini ziyarete giderler. Sohbet ilerler. Bir ara konu hayatta karşılaşılan sıkıntılara ve bunların neden olduğu strese gelir. O esnada, misafirlerine kahve ikram etmek isteyen profesör mutfığa gider ve büyük bir termos içinde kahve ile beraberinde porselen, plastik, cam, kristal olmak üzere değişik tarzda ve ucuz görünenden pahalı görününe kadar değişik kahve bardakları ile gelir. Elindekileri masaya koyar. Herkes bir bardak seçince, profesör şöyle söyler:

Eminim fark etmişsinizdir; pahalı görünen bardakların tümü alındı ve geriye ucuz görünümlü, sade bardaklar kaldı. Kendiniz için en iyi olanı istemeniz elbette normal bir durum. Ne var ki aslında sizin stresinizin ve problemlerinizin kaynağı tam da bu durumdan kaynaklanıyor. Gerçekte bardağın kendisi kahvenin kalitesine hiç bir şey katmaz. Çoğu zaman, sadece daha pahalıdır ve hatta bazı durumlarda da içtiğimizi saklar. Hepiniz aslında kahve istiyordunuz, bardak değil. Oysa bilinçli olarak en iyi bardaklara yöneldiniz ve sonra birbirinizin bardağına bakmaya başladınız.

Bir an için hayatınızın “kahve”; iş, para ve toplumdaki konumunuzun ise “bardaklar” olduğunu düşünün. Bardaklar nasıl kahveyi tutmak için varlarsa, onlar da hayatı tutmak için varlar. Seçtiğimiz bardak yaşadığımız hayatın kalitesini belirlemediği gibi değiştirmez de. Bazen sadece bardağa odaklanarak bize sunulan kahvenin tadını çıkarmayı unuturuz. Kahvenizin tadına varın! En mutlu insanlar her şeyin en iyisine sahip değildirler. Sadece her şeyin en iyi şekilde tadını çıkartırlar. Basit yaşayın. Birbirinize derinden özen gösterin. Saygılı ve nazik olun. Cömertçe sevin.

JOHN FORBES NASH

Amerikalı ünlü matematikçi John Forbes Nash, 13 Haziran 1928’de Batı Virginia’da doğdu. Babası elektrik mühendisi, annesi Latince ve İngilizce öğretmeniydi.

Sakin ve mutlu bir çocukluk geçiren John Forbes Nash, evde kendi kendine deneyler yapmaya başladığında henüz on iki yaşındaydı. Kendi başına olmayı seviyordu. O, diğer çocuklardan çok farklıydı, onların oyunları, şakaları Nash’e garip geliyordu. Öyle ki kısa sürede kendini herkesten soyutlamıştı. Nash’in kitap merakını fark eden anne ve babası ona bir yetişkin gibi davranmaya, daha iyi bir eğitim alması için onu teşvik etmeye başladılar.

Nash’in matematiğe olan ilgisini, lise yıllarında okuduğu, E. T. Bell’in “Men Of Mathematics” adlı eseri ortaya çıkardı. Carnegie Institute Of Technology üniversitesinde burslu olarak öğrenim gören John Forbes Nash 1978 yılında hem lisans, hem de master derecesini aldı.

Bir süre sonra, hem Princeton’dan hem de Harvard Üniversite’sinden kendileriyle çalışması için teklif geldi. Nash, ailesinin yaşadığı yer olan Bluefield’a yakınlığı ve akademisyenlerinin kendisine gösterdiği ilgi nedeniyle Princeton’a gitmeyi tercih etti. 1950 yılında doktorasını buradan aldı. Doktora tezi, daha sonra “Nash Dengesi” adını taşıyacak olan, “Oyun Teorisi’nin en önemli parçalarından olan bir çalışmaydı.

John Forbes Nash, 1958 yılında “şizofreni” belirtileri göstermeye başladı. 1959 yılında yatırıldığı hastanede kendine güvensizlik, depresyon ve paranoyak şizofreni tanıları kondu. Paris ve Cenevre’de bir süre yaşadktan sonra 1960’ta Princeton’a geri döndü. 1970’e kadar birçok kez hastaneye yattı. Bu yıllarda ilaç tedavisini kesmeye karar verdi. Bu süreçte eşinin de büyük desteğiyle yavaş yavaş iyileşmeye başladı.

Oyun teorisi ve diferansiyel geometri üzerine çalışan Nash, 1978 yılından itibaren çalışmalarının karşılığını almaya başladı. Kendisine o yıl “John Von Neumann Teori Ödülü”, 1994 yılında ekonomi dalında Nobel Ödülü ve 1999 yılında da “Leroy P. Steele Ödülü” verildi.

2001 yapımı “A Beautiful Mind (Akıl Oyunları)” adlı film, John Nash’in hayatından esinlenilerek yapıldı. Başrolünde Russell Crowe’nin oynadığı film dört “Akademi Ödülü” kazandı.

PADİŞAH VE BEYAZ AT

Padişahın dillere destan beyaz bir atı varmış. Padişah, bu atını çok severmiş, gezilere hep beyaz atla çıkarmış. Ata olan sevgisi o denli fazlaymış ki bir gün maiyetine şöyle demiş:

“Bu at benim için çok değerlidir. Beyaz atımın ölüm haberini getirenin kafasını uçurabilirim, çok dikkatli olun. Onun ölüm haberi beni kahreder.”

Zaman geçer, her şeyin olduğu gibi beyaz atın da eceli gelir ve beyaz at ölür. Padişahın adamları telaşlanırlar, atın ölüm haberini verecek olan kişinin öldürülebileceğini biliyorlardır. Kimse padişaha bu kötü haberi vermeye cesaret edemez. Nihayet Seyis başı bu görevi üstlenmek zorunda kalır. Padişahın huzuruna çıkan Seyis başı:

“Padişahım, sizin beyaz at var ya!”

“Evet” der padişah.

Seyis başı:

“O, yatmış, ayaklarını dikmiş, gözlerini kapamış, karnı şişmiş, hiç nefes almıyor.” Padişah:

“Seyis başı, seyis başı! Desene, bizim beyaz at öldü!” Seyis başı:

“Aman hünkârım! Ben demedim, siz dediniz.” der ve ölmekten kurtulur.

Ne söylediğimiz kadar neyi nasıl söylediğimiz de önemlidir. Söyleme şeklimiz çok şeyi değiştirebilir. Hayatta başarılı olmuş insanları gözlemlediğinizde onların bu yeteneğe sahip olduklarını görürsünüz.

PÜF NOKTASI

Eski zamanlarda uzak bir Anadolu kasabasında geçimini çanak çömlek ve testi imal ederek sağlayan bir çömlek ustası vardı. Ustanın yaptığı işin kalitesi dillere destandı. Bu çömlek ustasının bir de kalfası vardı. Kalfa, yıllar önce çırak olarak başladığı işinde ilerlemiş, başarılı bir kalfa olmuştu.

Çömlekçi kalfası, her bakımdan işi öğrendiğini, artık kendi dükkânını açması gerektiğini düşünüyordu. Kendi işinin ustası olacaktı. Bu düşüncelerini ustasına açtı. Ustası daha erken olduğunu, bir süre daha beklemesi gerektiğini söyledi ve ekledi:

“Sen, iyi bir kalfasın; ancak bu işin püf noktasını daha bilmiyorsun.”

Birkaç hafta sonra kalfa tekrar ustasına kendi dükkânını açmak istediğini söyledi. Ustası yine bir süre daha yanında çalışmasını söyledi kalfasına.

Böyle böyle birkaç ay geçti. Ustasının bu sonu gelmez nasihatlerinden sıkılan kalfa, artık dayanamadı ve gidip kendine bir dükkân açtı. Dükkânında hevesle çalışmaya, gayet güzel testiler, küpler, vazolar vb. yapmaya başladı. Fakat o da ne! Yaptığı her şey kısa zamanda orasından burasından yarıyor, yer yer çatlıyordu. Kalfa, ne kadar uğraştıysa da bir türlü bu çatlamaların önüne geçemedi.

En sonunda dayanamayarak ustasının yanına gitti ve ona durumu anlattı.

Ustası hafifçe gülümsedi:

“Evladım, ben sana bu işin püf noktasını daha bilmiyorsun demedim mi. Her sanat gibi bu sanatın da bir püf noktası vardır. Usta olmak için bu püf noktasını iyi bilmelisin.

Ustasının bu sözlerinden mahcup olan kalfa meraklı gözlerle bakıyordu. Tezgâha bir miktar çamur koyan usta:

“Haydi, geç bakalım tezgâhın başına da bir testi çıkar. Ben de sana püf noktasını göstereyim.”

Kalfa ayağıyla merdaneyi döndürüp çamura şekil vermeye başladığında usta önünde dönen çanağa arada sırada “püf!” diye üfleyerek zamanla testiye çatlatacak olan bazı küçük hava kabarcıklarını patlatıp giderdi. Böylece kalfa da bu sanatın püf noktasını öğrenmiş oldu.

O günden sonra her sanatın incelik isteyen hassas kısmına da püf noktası denilmeye başlandı.

Evet, her işin bir püf noktası vardır ve o işte başarılı olunmak isteniyorsa mutlaka bu püf noktası bilinmelidir.

NEYİ KOPYALAYACAĞIMIZI BİLMEK

Yaşlı adam uzun zamandır saatçilik yapıyordu. Geçimini sağladığı küçük bir dükkânı vardı. Dedesinden kalan eski bir saati de dışarıdan görülebilecek şekilde duvara asmıştı.

Adamın biri her gün öğle vakti dükkânın önüne gelerek bu saate bakıyor ve saatini ayarlıyordu. Başlarda bu duruma pek dikkat etmeyen dükkân sahibi zaman geçtikçe meraklanmaya başladı.

Yaşlı saatçi bir gün merakını gidermek için adam dükkânın önüne geldiğinde dışarı çıktı ve ona neden her gün saatini ayarladığını sordu.

Adam gülümseyerek cevap verdi:

“Küçük çaplı bir atölyem var. On kadar işçi çalıştırıyorum. Her sabah sekizde işe başlama düdüğünü çalarım ve saatim tam olarak doğru olsun isterim.”

Adama şaşkınlıkla bakakalan yaşlı dükkân sahibi kahkahalarla gülmeye başladı.

Saatçinin bu şekilde kahkahalarla gülmesine bir anlam veremeyen adam:

“Bu kadar komik olan şey nedir?” diye sordu.

Dükkân sahibi:

“Özür dilerim!” dedi. “İnanın kabalık yapmak istemedim. Ama durum gerçekten çok komik... Yıllardır dedemin saatini sizin sekiz düdüğünüze göre ayarlıyordum!”

Hayatımızın farklı alanlarında bazen bilerek bazen de farkında olmadan başkalarını kopyalarız. Bu noktada doğru insanları kopyalamak önem taşıyor. Başkalarının başarılar kopyalanabilir. Biri iyi bir şey yapmışsa siz de pekâlâ onu yapabilirsiniz.

ESKİ BİR İBRANİ HİKÂYESİ

Eski zamanlarda uzak bir ülkede geçimini dağdan yonttuğu mermerleri işleyerek sağlayan bir mermer yontucusu yaşarmış. Yontucu, kızgın güneşin altında mermer yontmaktan bıkkın bir halde söylenir dururmuş:

“Bıktım bu hayattan... Devamlı mermer yontmaktan, ölesiye çalışmaktan bıktım... Dağ büyük, bense küçüğüm. Ah tanrım! Ne kadar da güçsüzüm... Üstelik bir de bu güneş, hep bu yakıcı güneş... Ah! Onun yerinde olmayı ne kadar çok isterdim, orada yükseklerde her şeye hâkim olur, ışıqlımla dünyayı aydınlatırdım.”

Günlerden bir gün yine böyle söylenirken bir mucize gerçekleşmiş ve mermer yontucusunun dileği kabul olmuş. Yontucu o an güneşe dönüşmüş ve gökyüzünde parlamaya başlamış. Dileği kabul edildiği için çok mutluymuş; fakat tam ışınlarını etrafa yaymaya hazırlandığı sırada ışınlarının bulutlar tarafından engellendiğini fark etmiş. Öfkeyle söylenmiş:

“Basit bulutlar benim ışınlarımı kesecek kadar kuvvetli olduklarına göre benim güneş olmam neye yarar! Mademki bulutlar güneşten daha kudretli bulut olmayı tercih ederim.”

O zaman hemen bulut olmuş. Dünyanın üzerinde dolaşmaya başlamış, oradan oraya koşuşuyor, yağmur yağdırıyormuş.

O böyle mutlu bir şekilde uçuşuyorken birden bir rüzgâr çıkmış ve bulutları dağıtmış.

Öfke ve üzüntüyle yine söylenmiş:

“Bir rüzgâr beni bu kadar çabuk dağıtabildiğine göre, demek ki en kuvvetlisi o... öyleyse ben rüzgâr olmak istiyorum.”

Yontucu sözünü bitirir bitirmez bu sefer de rüzgâr olmuş. Dünyanın üzerinde esip durmuş, fırtınalar estirmiş, kasırgalar meydana getirmiş. Fakat birdenbire önünde kocaman bir dağ belirmiş. Rüzgâr dağı geçememiş, oracıkta kalakalmış. Hayal kırıklığı içinde yine söylenmeye başlamış:

“Basit bir dağ beni durdurmaya yettiğine göre benim rüzgâr olmam neye yarar. En iyisi ben dağ olayım.”

Sonunda bu dileği de gerçekleşmiş ve yontucu ulu bir dağ olmuş. O anda bir şeyin kendisine durmaksızın vurduğunu, kendinden parçalar koparıp aldığını görmüş. Gördüğü şey küçük bir mermer yontucusuymuş.

MEHMET İLE ALİ'NİN ÖYKÜSÜ

Uzun zaman önce, Anadolu'nun büyükçe bir köyünde Mehmet ile Ali isminde iki delikanlı yaşamış.

Aynı zamanda çok iyi dost olan bu delikanlıların büyük hayalleri varmış. Onlar yoksulluklarından kurtulmayı, kasabanın zenginleri arasına katılmayı isterlermiş. Bıkıp usanmadan, bir gün nasıl köyün en zengin insanları olacaklarını konuşurlarmış. Her ikisi de zeki ve çok çalışkan insanlarmış. İhtiyaçları olan tek şey bir fırsat yakalamakmış.

Bekledikleri fırsat bir gün karşılarına çıkıvermiş. Köyden biraz uzakta bulunan bir ırmaktan köy alanındaki sarnıca su taşınması için iki adam çalıştırmaya karar verilmiş. Bu işi Mehmet ile Ali'ye vermişler. Her iki adam da ikişer kova almış ve nehre yollanmışlar. İlk günün sonuna doğru köyün sarnıcı ağzına kadar dolmuş. Köyün yaşlıları o gün onlara taşıdıkları her kova için on kuruş ödemiş.

Ali; "Hayallerimiz gerçek oldu!" diye bağırarak, "Karşımıza böyle bir kısmet çıktığı için çok şanslıyız." Ancak Mehmet bundan pek de o kadar emin değilmış. Sırtı ağrıyormuş ve elleri ağır kovaları taşımaktan dolayı hep su toplamış. Ertesi sabah kalkıp işe gitmek çok zor gelmiş. Suyu ırmaktan köye getirmenin daha iyi bir yolunu bulacağına dair kendine söz vermiş.

Ertesi gün kovalarını alıp ırmağa doğru giderlerken Mehmet, "Ali, benim bir planım var." demiş. "Günde bir kaç lira için bu kovaları ileri geri taşımak yerine nehirden köye bir boru hattı döşeyelim."

Mehmet'ten bu sözleri duyan Ali şaşkınlıkla "Bir boru hattı mı? Bu da nerden çıktı şimdi?" diye bağırarak, "Harika bir işimiz var Ali. Bir günde yüz kova taşıyabilirim. Bir kovaya on kuruş gün sonunda on lira eder! Altı ayda kazandığımla bir inek alabilirim. Birkaç yıl sonra kendi tarlamı bile almış olurum. Al boru hattını ve yıkıl git karşımdan."

Ama Mehmet hemen pes etmemiş. En yakın arkadaşına büyük bir sabırla boru hattı planını açıklamış. Günün belli bir bölümünde kovaları taşımayı ve sonra geri kalan bölümde de boru hattını inşa etmek için çalışmayı planladığını anlatmış. Sert arazide çukur kazmanın zor olduğunu elbette biliyormuş. Kova başına para ödendiği için de başlangıçta gelirinin azalacağını biliyormuş. Ancak, Mehmet hayaline inandığı için çalışmaya koyulmuş. Köylüler girişiminden dolayı Mehmet'le dalga geçmeye başlamışlar.

Ali akşamları ve pazar günleri pazarları çalışmıyormuş artık köy kahvesinde dinlenirken Mehmet boru hattının geçeceği çukuru kazmaya devam etmiş. Kendi kendine yarının hayallerine bugünün fedakârlıklarıyla ulaşılacağını hatırlatıyor, bu şekilde işin zorluğuyla baş etmeye çalışıyormuş.

Aradan aylar geçmiş. Bir gün Mehmet boru hattının yarısının bittiğini fark etmiş. Hattın yarısının bitmesi demek, kovalarını doldurmak için kat etmesi gereken mesafenin yarıya inmesi anlamına geliyormuş. Mehmet artan zamanını boru hattında çalışmak için kullanmaya başlanmış. Hat şimdi daha hızlı ilerliyor, tamamlanma tarihi de yaklaşıyormuş. Mehmet, dinlenme saatleri sırasında Ali'nin kovaları taşımalarını seyreliyormuş. Ali'nin omuzlarının nasıl çökük durduğunu, kamburlaştığını ve her gün kat ettiği yol nedeniyle adımlarını daha yavaş attığını görüyor, arkadaşının bu durumuna üzülüyormuş. Al, ömrünün geri kalanında gün be gün o kovaları taşımaya mahkûm olduğu düşüncesinin verdiği kızgınlıkla sinirli ve asık suratlı biri haline gelmiş.

Sonunda Mehmet için büyük gün gelip çatmış. Boru hattının inşaatı bitmiş. Su, boru hattından köyün

sarnıcına güldür güldür boşalmaya başladığında köylüler meydana toplanmış! Şimdi köyün sürekli akan taze suyu olduğu için de civar köylerden insanlar köye taşınmış ve köy büyümüş, zenginleşmiş.

Peki, siz kim olmak istiyorsunuz? Bir ömür kova mı taşıyacaksınız, yoksa kova taşıyanlarla dolu dünyada boru hattı hayali mi kuracaksınız?

DANS ETMEK İÇİN YAŞAYAN KIZ

Evin içinde dans etmeye başladığında henüz üç yaşındaydı. Dans etmeyi öylesine çok seviyordu ki... Biraz büyüyünce dans dersleri almak istediğini söylemişti ailesine. Ortaokula giderken kendisinden küçük öğrencilere dans dersleri veriyordu. Daha sonraları da kimi oyunların koreografisini üstlenmişti. Artık profesyonel bir dansçı olmuştu. Caz, tap, folk, akrobatik ve modern danslar...

Sonra beklenmedik bir şey oldu. “Lupus Erythematosus” (LE) adlı bir hastalığa yakalandı. Hastalığın nedeni bilinmiyordu. LE hastalığı kendini genellikle, yüzde kaşıntı veren kızarıklıkla belli eder. İstisnai olarak eklemleri ve yaşamsal organları etkiler. Hastalığa yakalananların hemen hemen tamamı kadındır. İlaç tedavisi çoğu hastada işe yarar ve hastalık kısa süre içinde tamamen iyileşir. Ne var ki hastalık böbreklere bulaşmış ise ilaç tedavisinin etkisi çok sınırlı olur. Bu durumda böbrek yetmezliği sıkça karşılaşılan bir olaydır.

Aslında çocukluğundan beri LE belirtileri görülüyordu. Cildindeki kızarıklıklar güneşe çıktığında daha da belirginleşiyordu. Ergenlik çağına geldiğinde hastalığı dirseklerinde ve bileklerinde ağrılara ve parmaklarında şişliklere neden olmaya başladı. Devamında, bir gösteri sırasında, hastalık eklemlerine ve böbreklerine yayıldı. Gösterinin koreografı ona kilo aldığını söyledi. Oysa bu yağ değildi; dokuları su tutuyordu. Ayakları şişmiş, ayakkabılarına sığmaz olmuştu. Eklemleri o denli ağrıyordu ki, en basit işleri dahi yapamaz olmuştu. O yine de çabalıyor, olağanüstü bir irade göstererek her gece üç gösteriye çıkmayı sürdürüyordu. Sonunda gösteri öncesi kuliste otururken sırtına bıçak gibi bir ağrı saplandı ve acılar içinde sandalyesinden yuvarlandı. Kendine gelir gelmez doktorunu aradı. Doktor ona ilaç ve bir beslenme programı yazdı; bir süre dinlenmesini önerdi.

Doktorun tavsiyesine uyarak birkaç ay dinlenmiş ve biraz güç toplamıştı ki yeniden hastalandı. Bir sabah çenesinin altında bir şişlikle yeniden hastaneye yatırıldı. Hastalığı akciğerlerine bulaşmıştı; zatürreye ve şiddetli öksürüğe neden oluyordu. Üstelik böbrekleri de artık çalışmıyordu. Onu diyaliz makinesine bağladılar.

Durum umutsuz görünüyordu. Doktoru hariç hastane çalışanlarından hiç kimse onun yaşayacağına ihtimal vermiyordu; ama o vazgeçmiyor, kendini koyuvermiyordu. Bilinci açıktı. Birçok kez, serum takılıyken, iğneyi kolundan çıkartıp, bacak kaslarını güçlendirmek için egzersiz yapmıştı. Hatta hastane yetkilileri başına gelebilecek kazalardan kendilerinin sorumlu olmadığına dair bir kâğıt dahi imzalatmışlardı ona.

Genç kız bundan sonra kısa süreli aralıklarla evine gönderildi; ama maalesef hastalığı hiçbir tedaviye olumlu cevap vermiyordu. Boynundaki ağrılar öylesine korkunçtu ki, ağrıların şiddetinden dik oturamıyor, yemek yiyemiyordu. Böbrek yetmezliği, tansiyonunun yükselmesine sebep oluyordu. Bütün bunlar sanki yetmiyormuş gibi ardından şiddetli kasılmalar baş gösterdi. Kasılmalar canını çok acıtıyor, elinde ya da ağzında ne varsa düşürmesine sebep oluyordu. Birkaç ay sonra bir sabah evde, yatağına uzanmış halde kız kardeşiyle konuşurken şiddetli bir kasılma daha yaşadı ve bu kez yataktan düşüp bilincini yitirdi. Onu derhal hastaneye götürdüler.

Doktor, böbreklerinin iflas ettiğini ve onu yapay böbrek makinesine bağlamaları gerektiğini söyledi. Genç kız başta bu fikre direndiyse de doktoru onu ikna etmeyi başardı. Uygun bir organ

bulunduğu takdirde böbrek nakline karar verildi. Annesi, babası ve kız kardeşi böbreklerinden birini vermeye gönüllüydüler. Gerekli testler yapıldı. Neticede en iyi aday annesi seçildi.

Sonraki gün, annesiyle birlikte, yedi saat süren bir ameliyat geçirdiler. Her iki böbreği de alındı ve annesinin sağ böbreği kendisine nakledildi. Ağır bir ilaç tedavisi uygulanıyordu. Nihayet böbrek görevini yerine getirmeye ve yaraları iyileşmeye başladı.

Hasta yatağında hiçbir şey yapmadan iyileşmeyi beklemeyi düşünemezdi; dansa dönebilmek için mücadele etmeliydi. Oysa ne gücü ne de esnekliği kalmıştı. İlk zamanlar yalnızca birkaç dakika ayakta kalabiliyordu. Adım atmaya ya da basamak çıkmaya çalıştığında yere düşüyordu. “Başlarda mekik çekerken sanki göğsümün üzerinde bir tonluk ağırlık varmış gibi duyumsuyordum.” diye anlatıyordu. “Alıştırmalardan sonra her yerim acıyordu, ama acıması demek, kasın çalışıyor olması demektir.” diyordu.

Genç kız bir yıl sonra “Uluslararası Festival” ile profesyonel dans yaşamına geri döndü. Korkuyordu. “O denli uzun süredir sahneye çıkmamıştım ki, düşeceğimden korkuyordum.” diye anlatmıştı o anı. Gösteride muhteşem bir performans sergiledi.

STEPHEN HAWKING

Stephen Hawking 1942 yılında İngiltere’de doğdu. Okul dönemlerinde sağlıklı ve hareketli bir öğrenciydi. Oxford Üniversitesi’nin Fizik Bölümünü birincilikle bitirdi.

Maalesef 21 yaşındayken ALS Motor Nöron hastalığına yakalandı. Omurilik ve beyindeki şuurlu kas hareketlerini düzenleyen sinir hücreleri harap olmuştu. Konuşma bozukluğu ve yutma güçlüğü çekiyordu. Zaman içinde elleri de tutmaz oldu. Genç yaştaki Hawking’in vücudu, beyni dışında resmen çökmüştü. Öyle ki doktorları en fazla iki yıl daha yaşayabileceğini öngörüyorlardı.

Sadece fiziksel olarak değil aynı zamanda da ruhsal olarak da perişan durumda olan genç Hawking, sürekli klasik müzik dinleyip bilim kurgu romanları okumaya başladı. Neyse ki ailesinin ve hocası Scima’nın yoğun ilgisi ve sevgisi sayesinde hayata tekrar bağlandı ve doktorların öngörülleri yanlış çıktı. Yaşamasına yaşıyordu ama o, artık ömür boyu tekerlekli sandalyeye mahkûm konuşamayan biriydi. Çevresindekilerle ancak bilgisayar yardımı ile iletişim kurabiliyordu.

Sağlığının bozuk olması âşık olup evlenmesini engelleyemedi. Eşinin yardımıyla önce yüksek lisans, sonra da doktora yaptı ve profesör oldu.

1978 yılında teorik fiziğin en prestijli ödülü sayılan Albert Einstein ödülünü aldı. Sonraki yıllarda da kendisine dünyanın dört bir tarafından çok sayıda ödül verildi.

Hastalığına rağmen üretkenliğinden bir şey kaybetmemiş olan Hawking’in oldukça renkli bir kişisel yaşantısı var. Örneğin altmışıncı yaş gününü bir sıcak hava balonunun içinde kutladı. Altmış beşinci yaş gününden hemen sonra yerçekimsiz ortam yaratmak için özel tasarlanmış bir Boeing-727 uçuşuna katıldı. Neden böylesi maceralara katıldığı sorusunu “İnsanlara, ruhları engelli olmadıkça fiziksel engellerin onları durduramayacağını göstermek istiyorum.” diye cevaplıyor.

Einstein’dan bu yana dünyaya gelen en parlak teorik fizikçi olarak kabul edilen Stephen Hawking, acı çekerek zirveye çıkanlara en büyük örneklerden.

HELEN KELLER

27 Haziran 1880’de doğan Helen Keller, henüz on dokuz aylıkken geçirdiği birkaç gün süren yüksek ateşli bir hastalık sonucunda görme, işitme ve konuşma kabiliyetini yitirdi. Bu felaket onun dış dünyayla olan bağlantısını koparıp attı. Sanki karanlık odada tek başına hapsolmuş gibiydi.

Küçük Helen için çok zor günler başlamıştı. Yaşadığı acı öylesine derindi ki ruhsal dünyası tamamen altüst olmuştu. Konuşmaya çalışıyor, ancak sadece birtakım hırıltılar çıkarabiliyordu.

Küçük Helen, beş yaşından sonra kendisinin başkalarından farklı olduğunu anlamaya başladı. Düşünebildiği, hissedebildiği halde görememek, duyamamak ve konuşamamak onu çileden çıkarıyor, kendisine dayanılmaz acılar veriyordu. Sık sık öfke nöbetleri geçiriyor, eline geçirdiği eşyaları sağa sola fırlatıyor, tabakları kırıp döküyor ve yanında bulunanlara saldırıyordu.

Kendisini muayene eden doktorlar küçük Helen’in akli dengesini yitirdiğini; ömür boyu bir akıl hastanesinde kalmasının gerekli olduğunu belirttiler. Helen’in anne ve babası kızlarının akıl hastası olduğuna inanmadılar ve onu hastaneye göndermediler.

Helen yedi yaşına geldiğinde ailesi küçük kıza öğretmenlik yapması için genç bir bayan eğitmen tuttu.

Eğitmenin adı Anne Sullivan idi. Anne Sullivan küçük yaşta anne ve babasını kaybetmiş, sonrasında da kimsesizler yurdunda büyümüşü. Beş yaşında görme kabiliyetini büyük oranda yitirdiyse de geçirdiği iki ameliyat sonrasında bir kitabı okuyabilecek kadar görebiliyordu.

Anne Sullivan ilk olarak Helen’le nasıl iletişim kurabileceği sorusuna cevap aradı. Bunun için ona parmaklarla yazmayı öğretti. Yanında Helen için bir oyuncak getirmişti. Bu hediye oynacağı işaret etmek için oyuncak anlamına gelen “doll” sözcüğünü Helen’in avucuna parmaklarıyla yazdı. Küçük kız öğretmenin parmaklarını avuçlarının içinde hissedebiliyor, parmaklarıyla yazdıklarını tekrar edebiliyordu. Elbette yazdıklarının ne anlama geldiğini henüz anlayabilecek durumda değildi.

Bir gün Helen elini musluktan akan suyun altına tutmuş suyla oynuyordu. Tam o sırada öğretmeni diğer eline “su” sözcüğünün harflerini yazdı. Helen bir elinde hissettiği suyla diğer elinde hissettiği parmakların yazdığı “su” sözcüğünü ilişkilendirebilmişti. O andan itibaren olağanüstü bir gelişme yaşandı. Nihayet küçük kızın içine hapsedildiği karanlık odanın kapısı aralanmış, içeriye ışık sızmıştı. Öğretmeninden, eline geçirdiği her şeyi kendisine hecelemesini istiyordu. Sözcükleri ve yazımlarını büyük bir hız ve hevesle öğreniyordu.

1888’de Körler Enstitüsü’ne başvuran Helen Keller 1890’da konuşmayı öğrendi. Daha sonra 1894 yılında New York’taki körler okuluna gitti. Bu koleje başladığında Almanca ve Latince biliyordu. Sonrasında Fransızca ve Rusça öğrendi. Kâğıt oyunlarını başarıyla oynayabilen Helen, artık spor yapabiliyor, ata binebiliyordu.

Helen Keller sonraki yıllarda pedagoji eğitimi aldı ve 24 yaşında başarıyla üniversiteden mezun oldu. O, üniversiteden mezun ilk sağır ve kör kişiydi.

Hayata tutunuşunun muhteşem hikâyesini ve bu uğurda verdiği mücadeleyi “Her Şey Su ile Başladı” isimli kitabında anlattı.

Helen Keller görme ve işitme kabiliyetinin eksikliğini diğer duyularını geliştirerek gidermeye çalıştı. Algıları öyle güçlüydü ki karşısındaki insanın kişiliğini dahi tartabilirdi. Kendisine geceyle

gündüzü nasıl ayırt edebildiğini sorduklarında şöyle cevap vermişti: “Gündüz hava ve kokular daha hafiftir.”

CHRISTY BROWN

Christy Brown, 5 Haziran 1932’de İrlanda’nın Dublin kentinde dünyaya geldi. Dört aylık olduğunda bebeğin davranışlarındaki gariplikleri ilk fark eden annesi oldu. Bebeği emzirmeye çalışıyor, ancak bebeğin başı sürekli arkaya düşüyordu. Boynunun arkasına elini koyup, kafasını sabit tutarak bunu düzeltmeye çalıştıysa da durum düzelmedi; elini çektiği anda bebeğin başı tekrar arkaya düşüyordu.

Bu olay, sonraki zamanlarda yaşayacakları acı ve sıkıntı dolu günlerin habercisiydi. Bebek büyüdükçe diğer zorluklar da birer birer ortaya çıkmaya başladı. Elleri neredeyse sürekli olarak sınıksız kapalıydı ve arkaya doğru bükülüyordu. Çenesi kapalı olduğundan biberonu kavrayamıyor, aniden yumuşayıp gevşeyen ağzı bir tarafa kayıyordu.

Bir yaşını doldurduğunda bebeğin durumunda hâlâ bir düzelme olmamıştı. Durumu değerlendiren anne ve baba daha fazla gecikmeden bebeği doktora götürmeye karar verdiler. Bebeği muayene eden doktorlara göre durum ümitsizdi. Kibarca çocuğun beyin özürlü olduğunu ve öyle kalacağını söylediler.

Anne, çocuğunun ümitsiz bir vaka olduğuna ve tedavi edilemeyeceğine inanmıyordu. Ne yapılabilirdi? Bu aşamada hayatlarını bütünüyle değiştirecek çok önemli bir karar verdi: Bebek ailenin bir parçasıydı. Ona diğerlerine davrandığı gibi davranacaktı. Onu aralarına alacaklar ve hiçbir koşulda göz ardı etmeyeceklerdi.

Bu karar, annenin, her zaman küçük Christy’nin yanında olacağı, mücadelesinde destek çıkacağı ve yenildiğinde ona güç vereceği anlamına geliyordu.

Ve “sol ayak” keşfediliyor...

Bir akşam evde kardeşlerinden biri ders çalışıyor, parlak sarı bir tebeşirle tahtaya yazı yazıyordu. Tebeşir onu çok heyecanlandırmış, kardeşinin yaptığı şeyi yapmak için içinde büyük bir istek duymuştu. Ufak bir hamleyle uzandı ve tebeşiri kız kardeşinin elinden sol ayağıyla aldı. Bunu yaparken neden sol ayağını kullandığını bilmiyordu. Ayak parmaklarına sıkıştırdığı tebeşirle tahtanın üzerine kargacık burgacık şekiller çizmeye başladı. Herkes şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Annesi oğlunun yanına geldi, gözleri yaşlıydı. “Sana bununla ne yapılacağını göstereceğim Christy” dedi. Eline bir tebeşir aldı ve yere “A” harfi çizdi. Christy aynısını yazmak istediye de başaramadı. Şaşkınlıktan donup kalmış, gergin ve sabırsızca bir mucize bekleyen yüzler çevrelemişti kendisini. Bir deneme daha yaptıysa da yine başaramadı. Bunun üzerine vazgeçecek gibi oldu. Annesi oğlunun umudunu yitirdiğini görünce elini çocuğunun omzuna koydu ve bu kez birlikte yazmayı denediler. Evet, sonunda olmuştu! Biraz şekilsiz ama inancın ve gayretin eseri bir “A” harfi yazılıydı yerde.

Bir zaman sonra küçük Christy konuşmasa da artık yazarak iletişim kurabiliyor, kendini çizgilerle ifade edebiliyordu. Ayakları adeta eli, kolu, dili olmuştu. Ne zaman ayağına bir şeyler giydirilse, aynı hızla çıkarıyordu. Normal bir insanın elleri arkasında bağlandığında hissettiği şeyleri hissediyordu çünkü.

Annesi, onu diğerleri gibi okula göndermesinin mümkün olmadığını biliyor; ancak zihinsel bakımdan sağlıklı olduğundan şüphe etmediği çocuğunun eğitim alamayacak olmasından endişeleniyordu. Çocuğunun bedensel kusurlarının olması, onu, zihinsel gelişimini hızlandıracak bir

eğitimden mahrum bırakmamalıydı. Elinden geldiğince evde ona okuma yazma öğretmeye çalışıyordu. Annenin çocuğuna inancı ve çocuğun da azmi ve çabası sayesinde önemli bir ilerleme kaydetmişlerdi, küçük Christy yazmayı öğrenmişti. Yazmayı başardığı ilk kelime şuydu: A-N-N-E.

Christy, yıllar geçip büyüdükçe acizliğini daha yoğun farkına varıyordu. Artık on yaşındaydı ve yürüyemiyor, konuşamıyor, kendi başına yemek yiyemiyor veya giyinemiyordu. Ağaca çıkamamanın, arkadaşlarıyla top oynayamamanın ya da bir elmayı dilediği gibi yiyememenin onda yarattığı eksiklik duygusu ve yaşadığı acılar tarifsizdi.

Ellerine bakıyordu. Bükülmüş, yamuk parmaklı ellerine... O ellerin görüntüsünden, aynada gördüğü o sallanan kafadan ve bir kenarı sarkmış ağızdan nefret etmeye, böylece aynadan da nefret etmeye ve korkmaya başlamıştı. Yanından yabancı birileri geçtiğinde yüzünü saklıyor; fakat gözden kaybolana kadar arkalarına dönüp dönüp kendisine bakmaları ve bu acıyan gözlerin üzerinde odaklanması gözünden kaçmıyordu. Neyse ki hemen yanı başında onu seven ve ona inanan bir annesi vardı. Birlikte tek yürek ve tek beden olmuşlardı.

Okumayı, yazmayı ve nihayet sol ayağının parmağı ile daktiloda yazmayı öğrenmişti. Öte yandan resim yeteneği de kendini göstermeye başlamıştı.

12 yaşındayken Sunday Independent dergisinin çocuklar arasında düzenlediği resim yarışmasına katıldı. Sol ayağıyla yaptığı resmi ona ödül kazandırmış, bu sayede kendine güveni ve cesareti artmıştı.

Christy, sadece yazmayı öğrenmekle kalmamıştı; aynı zamanda bu işi de kendine has ve özel bir üslupla yerine getiriyordu. Onun kelimeleri, cümleleri başkaydı. Yazdıklarıyla insanlarına yüreklerine dokunuyor, zorlu bir yaşam mücadelesiyle hayata sınıksız tutunmayı öğrenen bir kalem dolaşıyordu sayfalarda. O, yani Christy Brown, İrlanda edebiyatının devleri arasında yer alacak bir yazar olmuştu.

Anne sevgisinin, güvenin ve dayanışmanın her an tazelediği bir başarı öyküsüydü onunkisi. Önce “Sol Ayağım” isimli otobiyografik bir roman yazdı. Ardından ‘Parlak Meslek’, ‘Yaz Üzerinde Gölge’ ve ‘Vahşi Zambaklar’ isimli romanları yayımlandı. ‘Sol Ayağım’ adlı eseri 1989 yılında sinemaya uyarlandı. Şiirlerini “Toplu Şiirler” ismi altında derleyen Christy Brown 1981 yılında yaşamını yitirdi.

Christy Brown’un hayatı umudun, inancın, sabır ve azmin hikâyesidir.

RAY CHARLES

Soul müziğın kurucusu ve en önemli temsilcisi Ray Charles, 1930 yılında Albany, Georgia’da yoksul bir işçi ailesinin oğlu olarak dünyaya geldi. Müzikle kilise korosunda tanıştı. Üç yaşındayken kendi kendine piyano kullanmayı öğrendi. Beş yaşında topluluk önünde şarkı söylemeye başladı. Bu ilk konserlerinden elde edilen gelir küçük olsa da yoksulluk içindeki ailesine katkısı büyüktü. Bir kaza sonucu kardeşinin ölümüne tanık olduktan kısa bir süre sonra kör oldu. Görme duyusunu tamamen yitirdiğinde henüz yedi yaşındaydı.

Ailesi küçük çocuğu 1937 yılında Florida eyaletindeki St. Augustine görme ve işitme engelliler okuluna gönderdi ve burada toplam sekiz yıl öğrenim görmesini sağladı. Ray Charles, üstün zekâsı ve müzik yeteneği ile okulda kısa sürede sıvırıldı. Piyano bilgisini derinleştirdi. Burada Braille alfabesiyle nota yazıp-okumayı, trompet, saksafon, klarnet, org kullanmayı ve radyo tamir etmeyi öğrendi. Arkadaşları ve öğretmenleri müziğın matematikle ilişkisini çok erken yaşlarda keşfeden Ray Charles’ın bir matematik dâhisi olduğuna inanıyorlardı. Ayrıca satrançtaki yenilmezliğiyle de ünlüydü.

Ray Charles, on yaşına geldiğinde babasını, onbeş yaşında da annesini kaybetti. Annesi, yeteneklerini geliştirerek mümkün olduğu kadar başka insanlara muhtaç olmadan kendi temel ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için oğlunu sürekli yüreklendirdi ve destekledi. Ray Charles yıllar sonra “Sevgili annesini” şöyle anlatmıştır: “Bana odun kırdırır, çamaşır yıkatır ve ocağı yaktırırdı.”

1945 yılında, annesinin ölümünden sonra okulu bıraktı. Biriktirdiği birkaç yüz doları yanına alarak büyük şehirlerde çeşitli müzik gruplarıyla çalışmaya başladı. Blues’un önemli temsilcilerinden Lowell Fulson’la yolu kesişti ve onun topluluğuyla konser turnesine çıktı. 22 yaşına girdiğinde plakları bir milyon adet satan ünlü bir sanatçı olmuştu bile.

Ray Charles’ın elli üç yıllık uzun bir müzik kariyeri oldu. Kariyeri boyunca müziğın sınırları olmadığını defalarca kanıtlayan Ray Charles, kendisiyle ilgili olarak şunları söylemişti: “İçimde müzikle doğdum ve onunla doydum. Başka hiçbir şey yapmayı bilmem. Bütün müzik kariyerimin özeti ya da açıklaması budur.”

Ray Charles kariyeri boyunca altmıştan fazla albüm üretti ve on üç Grammy Ödülü kazandı.

OSCAR PISTORIUS

Oscar Pistorius, 1986'da Güney Afrika'da dünyaya geldi. Diz ve bileği birbirine bağlayan kaval kemikleri doğuştan yoktu. İki bacağının da dizden aşağısı kesildiğinde Oscar Pistorius henüz 11 aylıktı.

Ancak o, hayata küsmedi, ailesi bir Oscar'ın rehabilitasyon merkezine devam etmesini sağladı. Merkezde, 'çita' adı verilen özel yapım protez bacakları kullanmaya ve koşmaya başladı. Sadece koşmakla kalmadı kendini bir atlet olarak geliştirdi.

Protezleri kontrol etmek hiç de kolay değil; özellikle kaygan zeminlerde ve rüzgârda bu zorluk daha da artıyor. 80 kiloluk atletin 200 metrelik koşuda bu protezlerle hareket edebilmek için harcadığı enerji, 355 kiloyu yerden 1 metre kaldırırken harcanan enerjiye eşit. Güney Afrikalı atlet, normal bir atletin harcadığı enerjinin ortalama 4 katını kullanıyor.

Oscar Pistorius, 2008 Pekin Olimpiyatları'na katılmak istiyordu. Bunun olabilmesi için İngiltere'deki yarışlarda derece barajını aşması gerekiyordu. Ne var ki düşüp, diskalifiye oldu. Pistorius, rakamsal derecesiyle olimpiyat hedefine ulaşamadı ama onun büyük azmi milyonlarca insana ilham verdi. Kaybederken dahi kazanmanın mümkün olduğunu dünyaya bir kez daha kanıtladı.

ERIK WEIHENMAYER

Erik Weißenmayer 1968 yılında doğdu. Çocukluk döneminde geçirdiği bir rahatsızlıktan dolayı görme yeteneğini tamamen yitirdi. Bir süre güreş ile uğraştı. Sonra maraton koşusu, uzun mesafe bisiklet, paraşütle atlama, kayak, dağcılık, kaya tırmanışı ve buzul tırmanışı sporlarının tamamını yapmaya başladı.

Erik Weißenmayer, dağcılık sporuyla uğraşmaya başladığı günden beri 8848 metrelik zirvesiyle dünyanın en yüksek noktası olan Everest Tepesi'ne tırmanmayı hayal ediyordu. Kör olsa da, hayatını bin bir zorlukla idame ettirse de bu hayalinden hiç vazgeçmedi.

Görme engelli Erik Weißenmayer, 25 Mayıs 2001 yılında Everest Dağı'na tırmanmayı başardı. Böylece dünyanın en yüksek zirvesi Everest'e tırmanan ilk görme engelli oldu; ancak bu başarı onu durdurmadı. Ardından Hong Kong, İsviçre, Tayland ve Şili'de dünyanın en yüksek zirvelerine tırmandı. 2008 yılında 7 kıtanın da en yüksek zirvesini görebilen dünya çığında bir sporcu oldu. Çok sayıda dergi ve spor kuruluşundan ödüller alan Erik Weißenmayer, tüm bu yaşadıklarını "Touch the Top of the World" adlı kitabında anlattı.

GLENN CUNNINGHAM

Glenn Verniss Cunningham 4 Ağustos 1909'da ABD'nin Kansas eyaletinde doğdu. Çocukluğu Kansas'a bağlı Elkhart şehrinde geçti. Ailesi son derece yoksuldu. Bu nedenle ağabeyiyle birlikte bir okulda çalışıyorlardı. Görevlerinden biri de her gün sabah sınıflardaki sobaları yakmaktı.

İki kardeş yine bir sabah sobayı temizlediler ve odunla doldurdular. Biri, bir şişe gazı odunların üstüne döktü ve ateşe verdi. Çok büyük bir patlama oldu. Öyle ki, patlamanın şiddetinden okul binası sallandı. Kazada Glenn Cunningham'ın bacakları korkunç şekilde yandı; Glenn'in ağabeyi ise hayatını kaybetti. Kaza olduğunda ağabeyi on üç, Glenn ise daha sekiz yaşındaydı. Daha sonra, şişeye yanlışlıkla benzin doldurulduğu ortaya çıktı.

Hastanede çocuğa bakan doktorlar, tek çarenin çocuğun bacaklarını kesmek olduğunu söylediler. Bu haber zaten bir çocuklarını kaybetmiş olan acılı aileyi daha da sarstı. Oğullarının bacaklarının kesilecek olmasını kabullenemediler. Bunun olmaması için doktorlara yalvardılar. Doktorlar ise önerilerinde ısrar ediyor, bacakları kesilmediği takdirde çocuklarının ölebileceğini söylüyorlardı.

Anne ve baba çocuklarının iyileşeceğine dair inançlarını kaybetmediler; doktorların bütün ısrarlarına rağmen küçük Glenn'in bacaklarının kesilmesine razı olmadılar.

Bu şekilde iki ay geçti. Çocuğun bacakları kesilmedi ama iki ay sonra sargılar açıldığında, sağ bacağının sol bacağından 6 cm kısa olduğunu gördüler; üstelik sol ayağında neredeyse hiç parmak kalmamıştı. Durum vahimdi; ancak aile kararlıydı. Çocukları için ellerinden geleni yapacaklardı. Anne ve baba, her gün çocuklarıyla evde egzersiz yapıyor, onu yürüyeceğine inandırmaya çalışıyorlardı.

Aylarca süren egzersiz hareketleri nihayet başarılı oldu ve çocuk, birkaç adım atmaya başladı. Glenn Cunningham, yıllarca bu şekilde azimle ve kararlılıkla çalışmaya devam etti. Nihayet gençlik yaşına geldiğinde koltuk değneklerinden de kurtuldu ve yürümeye başladı.

Bu bir mucizeydi, bacaklarının kesilmesinden kıl payı kurtulan küçük çocuk, artık bir delikanlı olmuş ve hiç yardımsız kendi başına yürümeye başlamıştı. Genç Glenn sadece yürümekle yetinmedi, koşmaya başladı. Önce yavaş yavaş sonra hızlıca koştu. Koştu, koştu, koştu... Hiç durmadan koştu... Öyle bir koştu ki 1934 yılında düzenlenen Atletizm Yarışmaları'nda 4,06'lık derecesiyle maratonda "dünya rekoru" kırdı.

Madison Square Garden'da "yüzyılın sporcusu" seçilen Glenn Cunningham, daha sonra "dünyanın en hızlı insanı" ünvanını da kazandı.

ABRAHAM LINCOLN

Amerika Birleşik Devletleri'nin beşinci başkanı olan Abraham Lincoln, 1809'da Kentucky şehrinde doğdu. Ailesi eğitimsiz ve çok yoksuldu. Abraham, çocukluğu boyunca işçi olarak tarlalarda çalıştı, bakkallarda çıraklık yaptı. Annesi ve kız kardeşini kaybettiğinde henüz on yaşındaydı. Bu felaket küçük çocuğun kaldıramayacağı kadar büyüktü maalesef. Uzun süre kendine gelememi. Ne yazık ki ölüm sonraki yıllarda da peşini bırakmayacak, yirmi beş yaşındayken dört çocuğundan üçü çeşitli nedenlerden ölecekti.

Genç Lincoln yirmili yaşlarında Ohio ırmağı üzerindeki teknelerde çalıştı. İş ağır, ücreti ise azdı. O günlerde Amerika'da kölelik düzeni vardı. O, zincire bağlı kölelere yapılan eziyetleri görüyor, bunun sona ermesi için elinden geleni yapacağına yemin ediyordu.

Abraham Lincoln okumayı seviyor, okuyup kendini yetiştiriyordu. Ayrıca Lincoln'ın mahkemelere gidip davaları izlemek gibi ilginç bir merakı da vardı. Duruşmaları gözlemliyor, insanları dinliyor ve onları tanımaya çalışıyordu. Bu şekilde kısa zamanda etrafında tanınan ve sevilen biri haline geldi. Siyasete atıldı. Bir süre sonra kongre üyesi seçilmeyi başarmıştı. Daha sonra da Amerika Birleşik Devletleri'nin beşinci başkanı oldu.

Abraham Lincoln, gençliğindeki idealleri doğrultusunda köleliğin kalkması için mücadele ediyordu. Ne var ki köleliğin yaygın olduğu güney eyaletleri Lincoln'un kölelik karşıtı tavrına karşı bir iç savaş başlattılar. Savaş dört yıl sürdü ve kuzeylilerin, yani kölelik karşıtlarının zaferiyle sonuçlandı. Zaferden sonra Abraham Lincoln ikinci kez başkan seçildi.

Ne var ki demokratik yöntemlerle onu siyaseten yenemeyen kimi çevreler, bir tiyatro oyununu izlediği esnada suikast yoluyla öldürülmesini sağladılar.

ROGER BANNISTER

Atletizm alanında 1950’li yıllara kadar önemli başarılar elde edilmişti. Öyle ki doktorların bu yöndeki araştırmalarından hareketle kamuoyunda “bir mil dört dakikanın altında koşulamaz, bu insan fizyolojisi açısından mümkün değildir.” yargısı vardı.

Bu olumsuz görüşler atletizm otoritelerini ve atletizmle uğraşan atletleri de etkilemişti. Hatta atletlerin, bu görüşün etkisinde kalarak bir mili dört dakikanın altında koşmayı hiç düşünmedikleri dahi söylenebilirdi. Atletler yarışmalarda artık rekor kırmak için değil sadece birinci olmak için koşuyorlardı.

Roger Bannister, 1953 yılında, sonraki yıl yapılacak olan yarışa bir yıl kala bir mili dört dakikanın altında koşmak için hazırlanmaya başladı. Bir yıl boyunca fiziki anlamda yapması gereken bütün çalışmalarını yaptı; antrenmanlarını hiç aksatmadı. Fakat Roger bu yarışmada hedefe ulaşmak için sadece fiziksel antrenmanların yeterli olmadığını da farkındaydı. Bu nedenle her gün zihinsel olarak da hazırlanmayı ihmal etmedi.

Artık zihninde bir tek düşünce vardı: Bir mili dört dakikanın altında koşmak... Bunun için her yolu deneyecek, elinden gelen her çabayı gösterecekti. O, “Bir mili dört dakikanın altında koşacağım.” diyerek bu yarışa hazırlanmaya başlamıştı. Kendine güveniyordu. Zihninde hep bir yıl sonraki yarış ve onun sonunda kıracağı rekoru düşünüyordu.

Yarış başladığında tüm yarışçılar birinci gelmeyi düşünürken Roger rekora koşuyordu. Onun tek hedefi vardı: Bir mili dört dakikanın altında koşmak...

Hedefine ulaşacağından emindi. Roger yarışı birinci sırada bitirdi; ama bu onun için yeterli değildi. Acaba rekor kırabilmiş miydi? Skorborda yöneldi. Orada yazan rakam 3,59’dı. Roger Bannister başarmıştı. Biliyordu ki zaferinde fiziksel gücünün olduğu kadar zihinsel gücünün de payı vardı.

Ondan sonra gelen birçok sporcu da zihnin gücünü keşfederek inanılması mümkün olmayan rekorlara imza atılar.

ALEXANDER FLEMING

İskoçya’da Fleming adında yoksul bir çiftçi yaşıyordu. Bir gün tarlada çalışırken bir çığlık duydu. Hemen sesin geldiği yere koştu. Beline kadar bataklığa batmış bir çocuğun kurtulmak için çırpınıp durduğunu gördü. Küçük çocuk korkuyla bağırıyor, yardım istiyordu. Fleming, çocuğu bataklıktan çıkardı ve acılı bir ölümden kurtardı.

Ertesi gün Fleming’in evinin önüne gösterişli bir araba yanaştı. Arabadan iyi giyimli bir aristokrat indi. Kendisini çiftçinin kurtardığı çocuğun babası olarak tanıttı.

“Oğlumu kurtardınız, size bunun karşılığını vermek istiyorum.” dedi.

Yoksul ve onurlu Fleming; “Kabul edemem!” diyerek ödülü geri çevirdi.

Tam bu sırada kapıya babasının yanına çıkmış olan çiftçinin küçük oğlunu gördü.

“Bu senin oğlun mu?” diye sordu aristokrat. Çiftçi, oğlu olduğunu söyledi. Bunun üzerine aristokrat devam etti:

“Gel seninle bir anlaşma yapalım. Oğlunu benim yanıma ver, onun iyi bir eğitim almasını sağlayayım. Eğer karakteri babasına benziyorsa ileride gurur duyacağın bir kişi olur.”

Sonuçta yoksul çiftçi Fleming’in oğlu aristokratın desteğinde eğitim gördü. Aradan yıllar geçti. O küçük çocuk büyüdü ve Londra’daki St. Mary’s Hospital Tıp Fakültesi’nden mezun oldu. O, tüm dünyaya adını penisilini bulan kişi olarak duyuran Sir Alexander Fleming idi.

Bir zaman sonra aristokratın oğlu zatürreeye yakalandı. Onu ne mi kurtardı?

Penisilin!

Aristokratın adı Lord Randolp Churchill, oğlunun adı ise Sir Winston Churchill idi.

FREDERICK SMITH

1944 yılında Mississippi’de doğan Frederick Smith küçük yaşta hem babasını kaybetmiş hem de kemik hastalığına yakalanmıştı. Çocukluğu ve gençliği zorluklar içinde geçti.

Başarılı bir gençti. Üniversiteyi Yale Üniversitesi’nde okudu. Öğrenciliği sırasında öğrencilerden ileride yapmak istedikleri şeylere dair bir ödev hazırlamaları istenmişti. Frederick, Amerika’nın tamamını kapsayan bir dağıtım ağı kurmayı tasarladığını yazdı. Yazdıklarını okuyan hocası kafasını sallayarak, “Olanaksız bir şey düşünüyorsun” dedi ve Frederick’e düşük not verdi. O yıllarda Amerikan devleti Vietnam’da bir savaş sürdürüyordu. Frederick, Yale’den mezun olduktan sonra Vietnam’da savaşan Amerikan birlikleri arasında uçakla iki yüzden fazla sefer yaptı.

1970 yılında iş hayatına atıldı ve işin uzmanlarına Yale Üniversitesi’nde öğrenciyken sınav kâğıdına yazmış olduğu hayalinden söz etti. Dağıtım ağı kurmak fikri beğenilmişti. Çok geçmeden bu fikri uygulamaya koydular. Personel ve taşıt maliyeti çok yüksekti. Uçak ve kamyonları satın almak için çok para harcadı. Fakat Frederick, olumlu düşünen, daima “Ben yapabilirim!” diyen bir insan olarak, birçok kişiyi bu işe para yatırmaya ikna etmişti.

1973 yılında ilk uçak sefere çıktı. Fakat o da ne? Bu iş için 25 uçak alınmasına rağmen, ilk seferde ancak on sekiz paket gelmişti. Ayrıca dünyanın bütün ekonomilerini olumsuz etkileyen ünlü petrol krizi patlak vermiş ve taşıma ücretleri çok yükselmişti. İşler çok kötü gidiyordu. Öyle ki şirket uçaklara yakıt alacak parayı bulamıyor, pilotlar uçaklarına kendi ceplerinden yakıt alıyorlardı.

Frederick ve arkadaşları yılmadılar, azimle ve kararlılıkla işlerini yapmaya devam ettiler. Bugün şirketin mal varlığı sekiz milyar doları geçmiş durumda. Seksen binden fazla personel istihdam eden şirket, dünyanın her bir köşesine yılda bir buçuk milyondan fazla paket taşıyor.

ENZO FERRARI

Enzo Ferrari, 1898'de İtalya'da, Modena kasabasında doğdu. Babasının küçük çaplı bir demir dökümhanesi vardı.

1916 yılında askere alınan babası ve abisi cepheye gönderildiler ve orada grip salgınında hayatlarını kaybettiler. Bu zor günlerde genç Enzo okulu bıraktı. Ardından o da orduya alındı. Enzo Ferrari orduda birkaç ayını cephe arkasında katırları nallayarak geçirdi. 1918 yılında tekrar baş gösteren grip salgınında hastalandı. Savaştan daha çok ölüme yol açan bu salgını atlatmayı başaran Ferrari, nihayetinde ordudan ayrıldı.

Enzo Ferrari eve döndüğünde annesiyle birlikte geçimlerini sağlamak ve çocukluğundan beri hayali olan otomobil yarışçısı olmak için Fiat firmasına başvurdu. Ne var ki İtalyan ekonomisi savaş sonrasında felaket haldeydi ve işsizlik hızla tırmanıyordu. Bu koşullarda iş başvurusu Fiat yetkilileri tarafından reddedildi. Ferrari, daha sonra Vespa firması için test sürüşleri yapmaya başladı. Burada katıldığı yarışlarda iyi bir performans sergiledi ve başka firmaların ilgisini çekmeyi başardı. Bu sayede 1920 yılında Alfa Romeo için çalışmaya başladı.

1920'li yılların ortalarında bazı kişisel sorunlar yaşadı. Ferrari, bu bunalımlı dönemde yarışmayı bıraktı; ancak 1927 yılında yarışlara tekrar dönebildi. 1932'de oğlu doğana kadar Alfa Romeo için yarışmaya devam etti. Enzo Ferrari, oğlunun doğumundan sonra yarışmayı bıraktı ve idari mevkilerde Alfa Romeo için dokuz yıl daha çalıştı.

Ferrari, daha sonra kendi adını taşıyacak arabalar tasarlamak isteğiyle Alfa Romeo'dan ayrıldı. Ancak İkinci Dünya Savaşı'nın başlaması nedeniyle otomobil yarışları durunca silah endüstrisine girdi. Savaş sırasında uğradığı bombalı saldırı nedeniyle fabrikasını Maranello'ya taşımak zorunda kaldı.

Ferrari, 1946 yılında kendi adını taşıyan ilk arabayı tasarladı: Ferrari 250 ve Ferrari 250GT. Ferrari imparatorluğu İtalyan ekonomisi gibi yükselişe geçmişti.

ESRA GÜLMEZ

Elazığ'da doğan ve orada yaşayan Esra Gülmez, ilkokulu başarıyla bitirdikten sonra babası tarafından ortaokula gönderilmeyerek okuması engellendi. Genç yaşta evlendirilen Esra, zamanla üç çocuk annesi oldu.

Esra Hanım'ın büyük oğlu Emrah Anadolu Lisesi sınavlarına girdiğinde beklemediği bir sonuçla karşılaştı. O, oğlunun iyi bir puan alacağını düşünürken, Emrah yüz sorudan sadece on beş net çıkarabilmişti. Anne Esra, şoke olmuştu. Bu başarısızlığı kabullenemiyordu.

Kendisi ilkokul mezunu olduğu halde, yoğun bir şekilde oğluna ders çalıştırmaya başladı. İlk önce kendisi öğreniyor; daha sonra da oğluyla birlikte çalışıyorlardı. Ailedekilerin ve çevredekilerin bu çabalardan pek umutları yoktu.

Azimle ve inançla sürdürülen çalışma kısa sürede meyvesini verdi. Emrah sömestr tatilinden sonra netlerini yüz soruda doksan altıya çıkardı. Sınavda Türkiye'de ilk beş yüze, Elazığ'da ilk beşe girdi. Dershanesinde ise yüz yirmencilikten birinciliğe yükseldi.

Esra Gülmez mutluydu, kendini çok iyi hissediyordu. Ehliyet almaya karar verdi. Kayıt yaptırmak için bir ehliyet kursuna gitti. Kurstaki görevli eğitim durumunu sorduğunda ilkokul mezunu olduğunu söyledi. Görevli de kendisine dışarıdan mı bitirdiğini sordu. Bu olay, Esra Hanımı çok üzdü. Kendisini aşağılanmış hissediyordu.

Aynı günün akşamı eşi eve döndüğünde yaşadıklarını onunla paylaştı ve okumak istediğini söyledi. Önce ortaokulu, liseyi bitirecek, sonra da üniversiteye gidecekti.

Esra Gülmez, eşinin de desteğini aldıktan sonra dışarıdan ortaokul ve lise bitirme sınavlarına girmeye karar verdi. Karar verdikten sonraki iki ay içinde önce ortaokul diplomasını, sonra da lise diplomasını almaya hak kazandı. Oğlunu sınavlara hazırlarken zaten yeteri kadar ders çalışmış olan Esra Hanım zorlanmadan sınavları geçmişti.

Şimdi sıra üniversite okumaya gelmişti. Sınavda başarılı olup üniversitede örgün eğitim yapan bir bölümü kazanmak, açık ortaokul ve liseyi bitirmeye elbette benzemezdi. Ancak sınavı kazanacağına yürekten inanıyordu.

Esra Gülmez, 1995 yılında Fırat Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü kazanarak üniversite öğrenimine başladı. Üç çocuk annesi bir kadının üniversite okuması kolay değildi. Ama o, bu zorluğu da aşmasını bildi. Vizeler, finaller derken okulu uzatmadan 1999 yılında iyi bir dereceyle mezun oldu. Yetmedi. Şimdi de master yapmak istiyordu. Olurdu olmazdı derken 1999 yılında mezun olduktan hemen sonra aynı bölümde yüksek lisans öğrenimi görmeye başladı.

Esra Gülmez, 2001 yılında yüksek lisans öğrenimini tamamladı ve yine aynı yıl aynı bilim dalında doktora programına kabul edildi. 2007 yılının Ağustos ayında doktorasını tamamladı.

Babasının okutmayıp küçük yaşta evlendirdiği Küçük Esra, önce anne Esra, ardından öğrenci Esra, sonra da Dr. Esra Gülmez olmuştu. Doktora tezinde, televizyonun ev kadınlarının gündelik yaşamlarını nasıl etkilediğini araştırdı. Araştırma sonuçları o denli ilgi çekiciydi ki tezi ulusal gazetelerde haber oldu.

Mezuniyetinden itibaren Elazığ'da, Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı değişik okullarda sınıf öğretmenliği görevini sürdüren Esra Gülmez, şimdilerde özel yetenekli çocukların eğitim gördüğü

Elazığ Bilim ve Sanat Merkezi'nde rehberlik biriminde öğretmenlik yapıyor.

Dr. Esra Gülmez'in büyük oğlu Emrah, Bilkent Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde, ortanca oğlu Yunus Taha Hacettepe Eczacılık Bölümü'nde, küçük oğlu Emre ise Amerika'da Berkeley Üniversitesi'nde öğrenim gördüler.

Dr. Esra Gülmez'in hikayesi bize çok şey anlatıyor. Bunlardan biri de hayatta bahanelerin arkasına saklanmamak gerektiği...

BILL GATES

Bill Gates, 28 Ekim 1955’de Amerika’nın Seattle şehrinde doğdu. Halen hayatta olan dünyaca ünlü iş adamı, evli ve üç çocuk babasıdır.

Microsoft şirketinin kurucularından olan Bill Gates, emekli olmadan önce şirketin başkanlığını ve baş yazılım mimarlığını yapmıştı. Gates, Forbes dergisine göre, 2009 yılında dünyanın en zengin kişisiydi.

Bill Gates, ileri görüşlü biriydi. Gençliğinden itibaren bilgisayarın önemini ve insan hayatında alacağı yeri çok iyi kavramıştı. Yakın gelecekte herkesin evinde ve işinde kendisine ait bilgisayarı olacağını öngören Gates, hedefini buna göre belirledi.

Zekânın tek başına yeterli olmayacağını iyi biliyordu. Bu nedenle yaşamı boyunca planlı ve çok çalışmaktan vazgeçmedi.

Birlikte çalıştığı kişileri seçme konusunda çok titizdi. En beceriklileri işe almada maharetliydi. Ona göre akıllı insan, her şeyden önce başkalarının akıllarından yararlanarak büyük başarılarla ulaşabilen insandı.

Çalışanlarının motivasyonunu ve şirkete bağlılıklarını artırmak için onları şirkete ortak olmaları için özendiriyordu. O, çalışanlara değer veriyor, onları kaybetmemek için çaba harcıyordu. Öyle ki ayrılan personelinin arkasından, “Niçin ayrıldı, onu neden tatmin edemedik, nerede hata yaptık?” türünden sorulara yanıt bulmaya çalışıyordu.

Baş döndürücü bir hızla gelişen bilişim sektöründe geride kalmanın yok olmak anlamına geldiğini iyi bilen Gates, piyasada olup bitenleri her zaman dikkatle takip etti. Rakiplerinden bir adım önde olmanın öneminin farkındaydı.

Bill Gates, piyasada başarılı olmanın püf noktalarından birinin de belli noktaya odaklanmak olduğunu düşünüyordu. Nitekim bu düşüncesini hayata geçirdi. Bugün Microsoft, yazılım teknolojisini desteklemek için mouse, oyun konsolu, vb. gibi donanımlar üretmekle birlikte temel olarak yazılım alanında çalışıyor. Piyasadaki diğer şirketler gibi faaliyet alanlarını dağıtmıyor, en iyi olduğu alana odaklanıyor. Nitekim cirosunun yüzde doksandan fazlasını yazılım meydana getiriyor.

Bill Gates onca zenginliğe rağmen mütevazı kalmayı bildi. Bir keresinde kendisine neden lüks bir hayat yaşamadığı sorulduğunda verdiği cevap ilginçti: “Öyle yaşarsam öyle düşünmeye başlarım ve şimdikinden çok farklı bir kişiliğe sahip olurum. O zaman da yeterince çalışamam ve üretemem.” diye cevap verdi.

AZİMLERİNİ YİTİRMEYİP BAŞARANLAR

Bir İngiliz kadını, bir gün, geçen yüzyılın ünlü İngiliz yazar ve şairi Thackeray hakkında Lord Northcliff'e şöyle dedi:

“Thackeray bir sabah gözlerini açtı ve kendisini meşhur bir adam olarak buldu.”

Lord Northcliffe'nin kadına cevabı çarpıcıydı: “Thackeray, sabah yataktan kalkıp kendisini meşhur bir adam olarak gördüğü ana kadar, on beş yıl boyunca her gün sekiz saat yazıyordu.”

Shakespeare'den bir alıntı: “Biz, rüyaların üzerine bina edilen malzemeden oluşuruz.”

Tarih, gördükleri rüyalarının gerçek olması için yılmadan, usanmadan, azimle, sabırla çalışan ve başarıya ulaşan insanlarla doludur.

Londra'daki ünlü British Museum'da Thomas Grey'in “Elegy Written in a Country Churchyard” başlıklı şiirinin yetmiş beş ayrı kopyası sergilenmektedir. Grey, birkaç defa değil, kelimeleri, mısraları yetmiş beş defa değiştirip yazdıktan sonra ancak yaptığı işi beğendi.

Sanatçı olmak isteyen genç bir delikanlı, Amerika'nın Kansas City şehrindeki bir gazetenin editörüne birkaç çizimini gösterdi. Editör, gazetede iş isteyen bu genci reddetmekle kalmadı, ona, zerrece resim kabiliyetinin bulunmadığını da söyledi.

Delikanlı kendine güveniyordu. Yılmadan azimle başka kapılar çaldı. Ne var ki sonuç hep aynıydı. Kimse onu yetenekli görmüyor, kendisine iş vermiyordu.

Sonunda kiliselere malzeme satan bir firmada iş bulabildi. İşteki görevi firmanın, satmak istediği malzemelerin resimlerini çizmekti. Delikanlı, farelerin cirit attığı eski bir garajı kiralayarak çalışmaya başladı.

Genç delikanlı Walt Disney idi. O, film hayatına farelerle dolu bu garajda başladı. Sadece kendisi değil, ilhamını garajdaki farelerden aldığı Mickey Mouse da ölmezliğe kavuştu.

Antik Yunan'ın ve dünyanın en büyük hatiplerinden biri olan Demosten, konuşabilmek için önce kekemeliğini yenmek zorunda kaldı.

Ernest Hemingway, “İhtiyar Adam ve Deniz” adlı kitabının müsveddelerini yayımcıya göndermeden önce sekiz defa gözden geçirerek düzeltti. Beethoven, her musiki parçasını, en az on iki

defa yazdı.

İngiliz tarihçisi Edward Gibbon, “Roma İmparatorluğunun Gerileyiş ve Çöküşü” adlı büyük eserini 26 yılda bitirdi. Gibbon, kendi otobiyografisini de dokuz defa yeniden yazdı.

Alexander Dumas, kırk yıl boyunca günde on altı saat yazdı. Fransız kompozitörü Maurice Ravel bir piyano konçertosunu tamamlamak için iki yıl boyunca günde on iki saat çalıştı.

Leonardo da Vinci, ünlü eseri “Son Yemek” tablosunu on yılda tamamladı. Dünyadaki on iki büyük tablodan biri sayılan “Son Hüküm” Michelangelo’nun sekiz yılını aldı.

Mozart, operalarını ve son eseri Reguiem’i borç ve hastalık içinde kıvranırken yazdı. Beethoven, hemen hemen tamamen sağırlaştığı yıllarda başta “Dokuzuncu Senfoni” olmak üzere büyük eserler yazdı. Kısa fakat parlak bir hayat süren Schubert’in, geride bıraktıkları musiki müsveddeleri, giydiği elbise ve çamaşırları ile sadece altmış üç florin para idi.

BAŞARI ÜZERİNE SÖYLENİMİŞ EN GÜZEL SÖZLER

Nerede olursanız olun, elinizdekilerle yapabileceğinizi yapın.

Theodore Roosevelt

İnsan sahip olduklarının toplamı değil, fakat henüz gerçekleştiremediklerinin toplamıdır.

Jean Paul Sartre

İnsanın yaşam düzeyini bilinçli bir çabayla yükseltme konusundaki tartışma götürmez, yeteneğinden daha cesaret verici bir gerçek bilmiyorum.

Henry David Thureau

Başarı bir yolculuktur, bir varış noktası değil.

Ben Sweetland

Ahlak konusunda en önemli dersler kitaplardan değil, yaşanan deneyimlerden alınır.

Mark Twain

İnsanlar öğrenme dürtüsüyle doğarlar. Öğrenmeye karşı merak ve bundan duyulan zevk insanın doğasında vardır. Bunlar bebeklikten başlayarak zamanla yok edilir.

W.E.Deming

Deneyim düşüncenin, düşünce ise eylemin çocuğudur.

B. Disraeli

Coşku, zekâdan daha önemlidir.

Albert Einstein

Düşünmek ve söylemek kolay, fakat yaşamak, hele başarı ile sonuçlandırmak çok zordur.

Ziya Gökalp

Başarının sırlarından biri, geçici başarısızlıkların bizi yenmesine izin vermemektir.

Mark Kay

Yapabildiğimiz her şeyi yapsaydık, buna kendimiz bile şaşardık.

Thomas Edison

Başkaları için duyduğun kaygı, kendin için duyduğun kaygıların önüne geçtiği zaman olgunlaşmışsın demektir.

John Mac Noughton

Zenginlik ve güzellikle birlikte bulunan ihtişam geçicidir ve kolay zedelenebilir. Erdemse

muhteşem ve ölümsüz bir servettir.

Sallust

Başkaları yararına iyi bir şey yapmak görev değil, zevktir. Çünkü sizin sağlık ve mutluluğunuzu artırır.

Zoroaster

Bir şey biliyorum, o da hiçbir şey bilmediğimdir.

Sokrates

Engeller beni durduramaz, her bir engel kararlılığımı daha da güçlendirir.

Leonardo da Vinci

Üstelemek başarının temel unsurudur. Kapıyı yeterince uzun süre ve yüksek sesle çalarsanız, birilerini uyandıracağınızdan emin olabilirsiniz.

Henry Wadsworth Longfellow

Dünyanın acı ile dolu olduğu doğrudur ama birçok insan da bunun üstesinden gelmektedir.

Helen Keller

Büyük düşler kuranlar düşlerini gerçekleştirmez, aşarlar.

Alfred Lord Whitehead

Sizi korkutan her deyim size güç, cesaret ve güven kazandırır. Kendinize “Ben bu dehşeti yaşadım. Bundan sonra gelecek şeylere hazırım.” dersiniz.

Eleanor Roosevelt

Hata değil çare bulun.

Henry Ford

Düş kurmak değil, bir düşe sahip olmamak budalalıktır.

Cliff Clavin

Başkalarına yardımcı olmak için elinize her zaman büyük fırsatlar geçmez, ama küçük fırsatlar her gün çıkar.

Sally Koch

Deneyim: En acımasız öğretmen odur. Fakat en iyi öğretmen de odur.

C.S. Lewis

Başarıya ulaşip sıçrama yapan bireyler, aynı zamanda değişimin ustaları olacaklardır.

R. Kanter

Dünyada birçok kabiliyetli kişiler, küçük bir cesaret sahibi olmadıkları için kaybolurlar.

Sydney Smith

Aradığını bilmeyen, bulduğunu anlayamaz.

Cladue Bernard

Ne kadar bilersen bil, söylediklerin karşıdakilerin anlayabileceği kadardır.

Mevlana

İlim ilim demektir, ilim kendini bilmektir. Sen kendini bilmezsen bu nice okumaktır.

Yunus Emre

Tez elde edilen başarı, insanı kararsız ve maceraperest yapar.

Bacon

Güçlükler başarının değerini artıran süslerdir.

Moliere

Başarılarını gizlemek en büyük başarıdır.

La Rochefoucauld

Okunu hedeften öteye atan okçu, okunu hedefe ulaştıramayan okçudan daha başarılı değildir.

Montaigne

Ders alınmış başarısızlık başarı demektir.

Malcom S. Forbes

Başarı insana belki çok şey öğretmez, fakat başarısızlık çok şey öğretir.

Çin Atasözü

Bütün büyük işler, küçük başlangıçlarla olur.

Cicero

Ya başlamamalı, ya da bitirmeli.

Ovidius

Yapabilirler çünkü yapabileceklerini düşünüyorlar.

Virgil

Bir milletin büyüklüğü, nüfusunun çokluğu ile değil, akıllı ve fazilet sahibi adamlarının sayısı ile belli olur.

Victor Hugo

Çalışanlar, kötülük düşünmeye vakit bulamazlar. Çalışmayanlar ise, kendilerini kötülükten kurtaramazlar.

Hz. Ali

Basit bir adamın elinden geleni yapmaya çalışması, zeki bir adamın tembelliğinden iyidir.

G. Gracian

Büyük adam büyük olduğunu; fakat büyüklüğünün küçüklük olduğunu bilir.

Andre Maurois

İyi bir kafaya sahip olmak yetmez; mesele onu iyi kullanmaktır.

Rene Descartes

Gerçek başarı başarısızlık korkusunu yenebilmektir.

Sweeney

Bazı kimseler güllerin dikenini olduğundan yakınırlar. Ben dikenlerin gülü olduğuna şükrederim.

Alphonse Kann

Erişmek istedikleri bir hedefi olmayanlar, çalışmaktan zevk almazlar.

Emile Raux

Nerede olursanız olun, elinizdekilerle yapabileceklerinizi yapın.

Theodore Roosevelt

Taşı delen suyun gücü değil, damlaların sürekliliğidir.

Latin Atasözü

En iyi dost, bendeki en iyi yönleri ortaya çıkaran insandır.

Henry Ford

Yapmak istediğiniz şeyi düşünerek karar ver, verdiğin kararı da mutlaka gerçekleştir.

Benjamin Franklin

Zor bir iş, zamanında yapmamız gerekip de yapmadığımız kolay şeylerin birikmesiyle oluşur.

Henry Ford

Yapılmış küçük işler, planlanmış büyük işlerden daha iyidir.

Nathaniel Emmons

Rüzgârın yönünü tayin edemeyiz ama geminin yönünü değiştirebiliriz.

Enaca

Genelde yapmanız gereken şey yapabileceğiniz şeydir.

Elenor Roosevelt

İyi düşünmek iyidir; iyi hareket etmek çok daha iyidir.

Horace Mann

Ne kadar yaparsan o kadar olursun.

Angine Papadakis

Uçurtmalar rüzgâr kuvvetiyle değil bu kuvvete karşı uçtukları için yükselirler.

William Churchill

Hırs bir teknenin yelkenini şişiren rüzgâra benzer. Fazlası tekneyi batırır. Azı da tekneyi olduğu yerde saydırır.

Voltaire

Kaplumbağaya dikkat et! Ancak kafasını çıkarıp risk aldığıında ilerleyebilir.

James B. Conant

Yapılırken heyecan duyulmayan işler başarılamaz.

Emerson

Yapamayacağın şeylerin, yapabileceklerini engellemesine izin verme.

John Wooden